

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΣΑΝ
ΤΑ ΦΥΛΛΑ
ΤΟΥ
ΚΑΠΙΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σαν τα φύλλα του καπνού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λία Ζώτου – Θοδωρής Καραγεωργίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Λία Ζώτου – Θοδωρής Καραγεωργίου, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Ricardo Demurez/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0507-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΣΑΝ
ΤΑ ΦΥΛΛΑ
ΤΟΥ
ΚΑΠΙΝΟΥ

*Στους παππούδες και στις γιαγιάδες μας,
που με αγάπη μάς διηγήθηκαν
όμορφες ιστορίες από τα παλιά...*

*Σε εσένα...
που επέλεξες να ταξιδέψεις στο παρελθόν
μέσα από τα δικά μας χάρτινα φύλλα,
ευχόμαστε να βρεις το δικό σου καλύτερο μέλλον.*

Αύγουστος, 1939

Η Αρετή γαντζώθηκε από την κουπαστή της σκάλας για να μη βρεθεί στο πάτωμα. «Τι λες, πατέρα;» κατάφερε να αρθρώσει. Μέσα σε μια στιγμή ένιωσε όλο της το αίμα να παγώνει, την ψυχή της να χάνεται και το κορμί της να μένει άδειο. «Πες μου πως είναι ψέματα! Πες μου πως είναι μια κακόγουστη φάρσα που σκέφτηκες για να με κάνεις να τρομάξω. Και εγώ θα σου το συγχωρέσω, σ' το ορκίζομαι!» Το πρόσωπό της είχε πανιάσει και η φωνή της ίσα που έβγαине, σαν παραμιλητό. «Σε ικετεύω, πες μου πως είναι ψέματα!»

Ο πατέρας της στάθηκε δίπλα της, την κράτησε στα χέρια του, αλλά δε μίλησε, δεν κατάφερε να βγάλει ούτε μία λέξη από μέσα του. Μόνο την κοίταξε στα μάτια, έχοντας σφιγμένα τα χείλη του. Και εκείνη κατάλαβε· δε χρειαζόταν τίποτε άλλο, καμία απόδειξη, καμία εξήγηση.

Με μια απότομη κίνηση ξέφυγε από τα χέρια του και άρχισε να τρέχει σαν τρελή. Πέρασε από το μονοπάτι του κήπου και βγήκε στον δρόμο. Ένιωθε την καρδιά της να έχει κοπεί στα δύο και ο πόνος να την πνίγει. Ένιωθε τη γη να χάνεται.

Ανέβηκε την ανηφόρα δίχως να κοιτάξει πίσω της και συνέχισε να τρέχει ξυπόλυτη ώσπου τα πνευμόνια της φούσκωσαν και τα πόδια της λύγισαν από την προσπάθεια και το τρέμουλο. Η ουρά του φορέματός της είχε κυλιστεί στις σκόνες, είχε γεμίσει χώματα και είχε σκιστεί στη μια της άκρη.

Γονάτισε, ακούμπησε με τους αγκώνες της στο πετρόχιστο πεζούλι στην άκρη του δρόμου και άφησε το βλέμμα της να χα-

θεί πέρα στον ορίζοντα. Τα δάκρυά της έτρεχαν ασυγκράτητα και τα αναφιλητά τής τράνταζαν το στήθος. Μέσα σε μία στιγμή είχε βρεθεί από τον Παράδεισο στην Κόλαση!

Πέρα, στο βάθος του ουρανού, βουβές αστραπές έσκιζαν το γκριζο τοπίο και σιωπηλοί κεραινοί έπεφταν στη θάλασσα χιλιομέτρα μακριά.

Ο κόσμος δε θα ήταν ποτέ πια ο ίδιος για την Αρετή!

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ιούνιος, 2001

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

1

Η φωνή του κυβερνήτη που ανακοίνωνε την επικείμενη προσγείωση του αεροπλάνου τίναξε τον Νικόλας από τη θέση του.

«Κυρίες και κύριοι, έχουμε ήδη αρχίσει την κάθοδό μας για το αεροδρόμιο “Μέγας Αλέξανδρος” της Καβάλας. Σας παρακαλούμε να επιστρέψετε στις θέσεις σας και να προσδεθείτε. Το κάθισμά σας θα πρέπει να βρίσκεται σε όρθια θέση και το προσωπικό σας τραπεζάκι κλειστό. Παρακαλούμε φροντίστε οι προσωπικές σας αποσκευές να μην εμποδίζουν τον διάδρομο και τις εξόδους κινδύνου. Ο καιρός στην Καβάλα είναι αίθριος, με θερμοκρασία εδάφους είκοσι οκτώ βαθμούς Κελσίου. Σας ευχαριστούμε πολύ που ταξιδέψατε με την Ολυμπιακή Αεροπορία και ευχόμαστε να σας ξαναδούμε σύντομα σε μία από τις πτήσεις μας».

Αν και τα αγγλικά του πιλότου ήταν άψογα, ο Νικόλας ίσα που μπόρεσε να καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε, αφού τα ηχεία του αεροπλάνου έτριζαν από την πολυκαιρία, κάνοντας τη φωνή του κυβερνήτη να ακούγεται βγαλμένη θαρρείς από ένα μακρινό υπερπέραν.

Ανακάθισε στη θέση του ανοιγοκλείνοντας έντονα τα μάτια και προσπάθησε να καταπιεί. Ο λαϊμός του ήταν ξερός. Στη συνέχεια τίναξε το κεφάλι του. «Με πήρε ο ύπνος!» μονολόγησε.

Ο Νίκολας όφειλε να παραδεχτεί πως η πτήση από τη Νέα Υόρκη με προορισμό την πρωτεύουσα της Ελλάδας, αν και πολύωρη, είχε αποδειχτεί αρκετά ικανοποιητική. Τα καθίσματα της πρώτης θέσης ήταν αναπαυτικά και ευρύχωρα, ενώ διέθεταν και προσωπική τηλεόραση με επιλογή ταινιών. Το εσωτερικό του αεροπλάνου όμως που τους μετέφερε από την Αθήνα στην Καβάλα ήταν ένα ελικοφόρο που θύμιζε έντονα παλιότερες εποχές και χρόνια περασμένα. *Θα μπορούσε ακόμη και ο παππούς μου να είχε ανεβεί κάποτε σε ένα από αυτά, όταν θα αποτελούσε κάποιο από τα καμάρια του στόλου της Ολυμπιακής, σκέφτηκε, ενώ προσπαθούσε να βουλευτεί στη θέση του.*

«Ο παππούς!» μονολόγησε σιγανά και άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί έξω από το παραθυράκι.

2

Ο παππούς του ήταν ο κύριος λόγος που ο Νίκολας έκανε αυτό το ταξίδι μέχρι την Ελλάδα. Θα ήταν περίπου πριν από τρεις μήνες, όταν εκείνος τον είχε προσκαλέσει στην έπαυλή του για να κουβεντιάσουν οι δυο τους ένα σημαντικό θέμα. Ο Νίκολας είχε εκπλαγεί από την προσωπική πρόσκληση του παππού. Στην έπαυλή του είχε να τον επισκεφτεί άνθρωπος τουλάχιστον μία πενταετία. Όχι πως παλιότερα ήταν ανοιχτός και καλούσε κάθε τόσο κάποιον στο σπίτι του, αλλά τα τελευταία χρόνια ο μόνος χώρος όπου ερχόταν σε επαφή με άλλους ανθρώπους ήταν τα γραφεία της εταιρείας.

Ο Νίκολας, αφού διέσχισε τη διπλή γέφυρα Κουίνσιμπορο που ενώνει εδώ και χρόνια το Μανχάταν με το Κουίνς, έφτασε στην περιοχή της Αστόρια, όπου βρισκόταν η έπαυλη του παππού, δίχως

να έχει την παραμικρή ιδέα για τον λόγο που τον είχε καλέσει. Ο άνθρωπος αυτός αποτελούσε ανέκαθεν ένα μεγάλο αίνιγμα. Ήταν πάντοτε σκυθρωπός και λιγομίλητος σαν γκριζος ουρανός. Ο τρόπος όμως που ντυνόταν, που κινούνταν και εκφραζόταν ασκούσε πάντα σε εκείνον, όταν ήταν παιδί, μια ιδιαίτερη γοητεία.

Τα κοστούμια του –ραμμένα όλα στο χέρι από τους καλύτερους μόδιστρους– του προσέδιδαν ένα τελείως προσωπικό και ξεχωριστό στυλ, βγαλμένο από μια παλιότερη εποχή, αλλά τόσο δυναμικό και επιβλητικό συνάμα. Η σκληρή και άγαρμπη προφορά του υπενθύμιζε συνεχώς σε όλους ότι δεν ήταν Αμερικανός και μάγευε τον μικρό Νικόλας, ο οποίος προσπαθούσε απεγνωσμένα να τη μιμηθεί κάθε τόσο μπροστά στους καθρέφτες του σπιτιού του κρυφά. Η διαπεραστική ματιά του όπως και ο τρόπος που έκλεινε τα μάτια του σε δύο μικρές σχισμές, όταν ήθελε να επιβληθεί πάνω σε κάποιο ζήτημα, είχαν χαραχτεί ανεξίτηλα στη μνήμη του.

Ο Νικόλας θυμόταν τον πατέρα του να έχει έρθει για πρώτη φορά σε ανοιχτή αντιπαράθεση με τον παππού σε ένα από τα συμβούλια του ομίλου, λίγες μόλις μέρες μετά την επίσημη έναρξη της δικής του συμμετοχής ως ενεργού μετόχου σε αυτόν. Η σκληρή αντιπαράθεση αφορούσε μια δύσκολη απόφαση σχετικά με την αγορά μιας ανταγωνιστικής εταιρείας, η οποία ούτως ή άλλως φλέρταρε με την οικονομική καταστροφή.

Ο πατέρας του επέμενε πως η συγκεκριμένη κίνηση εμπειρείχε μεγάλο ρίσκο και πως τα οφέλη δεν ήταν και τόσο δολεαστικά. Ο παππούς του, από την άλλη μεριά, δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι θα έκανε ποτέ πίσω. Ο Νικόλας θα θυμόταν σε ολόκληρη τη ζωή του την οργισμένη γροθιά του παππού να υψώνεται μπροστά στα κεφάλια των παρευρισκομένων και να κατεβαίνει με αξιοσημείωτη δύναμη επάνω στο τραπέζι, κάνοντας ποτήρια, σταχτοδοχεία και βάζα να τιναχτούν στον αέρα και να βρεθούν όλα στο πάτωμα. Ο πατέρας του είχε φέρει τα χέρια του μπροστά στο πρόσωπο και το σαγόνι του είχε στραβώσει από την τρομάρα του.

«Θα γίνει αυτό ακριβώς που λέω εγώ!» είχε φωνάξει ο παππούς, και ύστερα από αυτό το θέαμα η συζήτηση έληξε οριστικά και αμετάκλητα.

Σταμάτησε το αυτοκίνητο στην απέναντι πλευρά του δρόμου και παρατήρησε την έπαυλη που ήταν κρυμμένη ανάμεσα στα δέντρα και στην πυκνή βλάστηση του κήπου. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν οκτώ παρά πέντε. Περίμενε μέχρι οι δείκτες του ρολογιού να δείξουν οκτώ ακριβώς και τότε μόνο οδήγησε το αυτοκίνητό του μέχρι τη σιδερένια πόρτα. Χτύπησε το θυροτηλέφωνο και έπειτα από λίγα λεπτά η πόρτα άνοιξε με τη συνοδεία ενός ανεπαίσθητου ηλεκτρικού ήχου. Ο Νίκολας, αφού πέταξε έξω το μισοτελειωμένο τσιγάρο που κρατούσε ανάμεσα στα δάχτυλά του, οδήγησε μέχρι το εσωτερικό της αυλής.

Ο παππούς τον περίμενε κάτω από την πελώρια δρύινη πόρτα του σπιτιού, σαν κάποιος άρχοντας μιας αλλοτινής εποχής.

Εκείνος ανέβηκε τα σκαλιά και του έτεινε το χέρι.

«Καλώς τον!» έκανε στα ελληνικά ο παππούς με μια θέρμη πρωτόγνωρη να κατακλύζει τη φωνή του, και αντί να απλώσει και ο ίδιος το χέρι για να ολοκληρώσει την τυπική διαδικασία του καλωσορίσματος, άνοιξε την αγκαλιά του και έκλεισε μέσα της τον εγγονό του.

Ο Νίκολας έμεινε άφωνος από τη συμπεριφορά του. Ήταν η πρώτη φορά στα είκοσι οκτώ χρόνια της ζωής του που έβλεπε τον παππού να συμπεριφέρεται με αυτόν τον αξιοπερίεργο τρόπο. Τον χτύπησε ελαφρώς με τις παλάμες του στην πλάτη και ένιωσε το μεταξωτό ύφασμα του σακακιού του να γλιστράει κάτω από τα χέρια του. «Καλώς σε βρήκα, παππού», είπε και ο ίδιος στα ελληνικά με την τελειώς ξενική προφορά του.

Ο ηλικιωμένος άντρας έδειξε με το αριστερό του χέρι το εσωτερικό του σπιτιού και προέτρεψε τον εγγονό του να περάσει. «Πάμε μέσα, αγόρι μου, έχω την εντύπωση πως έχουμε κάποια πράγματα να πούμε εμείς οι δυο», είπε στα αγγλικά πλέον και προχώρησε πλάι του. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα από τα κα-

λοφτιαγμένα μπαστούνια του, τα οποία, ως τότε, δεν του είχαν χρησιμεύσει παρά μόνο για λόγους αισθητικής.

Το να κρατάει ένα κομψό μπαστούνι είτε με ασημένια είτε με ολόχρυση λαβή αποτελούσε μια συνήθεια που είχε υιοθετήσει στα νιάτα του και τον συντρόφευε σε όλη του τη ζωή. Για τον ίδιο λόγο φορούσε και το μεγάλο δαχτυλίδι στον αριστερό του παράμεσο, αλλά και τη χρυσή καρφίτσα στο πέτο του σακακιού του. Τώρα όμως ο Νίκολας μπορούσε να παρατηρήσει πως ο παππούς του στηρίζε πλέον κανονικά εκεί πάνω το μεγαλόσωμο κορμί του και πως το μπαστούνι του δεν έπαιζε πια μόνο τον διακοσμητικό ρόλο που είχε ως τότε.

Από τη μέρα που ο παππούς τού είχε κάνει εκείνη την προφορική πρόσκληση, στον Νίκολας είχε γεννηθεί ένα παράξενο συναίσθημα, το οποίο τώρα μεγάλωνε επικίνδυνα έπειτα από την απρόσμενη συμπεριφορά του. Διέσχισαν σιωπηλοί, με αργά βήματα, τον μακρύ σκοτεινό διάδρομο του χολ μέσα στον οποίο δέσποζαν, κρεμασμένοι στους τοίχους δεξιά και αριστερά, αυθεντικοί πίνακες διάσημων ζωγράφων. Ανάμεσά τους ξεχώριζε η *Γυναίκα ανάμεσα στα στάχνα* του Βίνσεντ βαν Γκογκ.

Η μέρα που ο παππούς είχε αποκτήσει εκείνον τον πίνακα του Βαν Γκογκ είχε χαραχτεί βαθιά στη μνήμη του Νίκολας, παρά το νεαρό της ηλικίας του· ήταν μόλις πέντε ετών! Θυμόταν με κάθε λεπτομέρεια τη διαδικασία της δημοπρασίας στην οποία είχε παρευρεθεί μαζί με τον παππού του, την κατάμεστη από κόσμο αίθουσα που αδυνατούσαν να δροσίσουν τα ερκοντίσιον και οι ανεμιστήρες, τον ενθουσιασμό και την αναμονή στα βλέμματα των παρευρισκομένων, την τελετουργική διαδικασία, την αγωνία στα πρόσωπα των πλειοδοτών, τη σιγουριά στη φωνή του παππού καθώς ανέβαζε την προσφορά του κάθε φορά που κάποιος πήγαινε να χτυπήσει τον πίνακα, το σφυρί του δημοπράτη να πέφτει με δύναμη στο έδρανο· μία... δύο... τρεις! Και ο πίνακας να καταλήγει επιτέλους στα χέρια του παππού. Να τον κρατάει με ευλάβεια, με λατρεία, να θαυμάζει τη γυναίκα που απεικονιζόταν

στον αγρό ανάμεσα στα στάχυα και τα μάτια του να βουρκώνουν.

Κατέληξαν στο σαλόνι όπου ο παππούς δεχόταν τους καλεσμένους του και το οποίο ήταν τόσο μεγάλο που θα μπορούσε άνετα από μόνο του να αποτελεί ένα ευρύχωρο σπίτι. Όλα τα αντικείμενα, από τα έπιπλα και τις κουρτίνες μέχρι τα βάζα, τα κηροπήγια και τις κορνίζες, ήταν συλλεκτικά κομμάτια. Στους τοίχους, δεξιά και αριστερά από το τζάκι, δέσποζαν σειρές ολόκληρες από μοναδικές πορσελάνες. Το τραπέζι με τις δεκαέξι καρέκλες ήταν το εξαιρετικό αποτέλεσμα της δουλειάς ενός ξυλουργού του 17ου αιώνα πάνω στο οποίο είχε δουλέψει είκοσι εφτά ολόκληρα χρόνια. Οι πολυέλαιοι, οι απλίκες, τα κρύσταλλα και τα ασημικά ήταν όλα κομμάτια σπάνια και πολλά από αυτά μοναδικά στο είδος τους. Ο χώρος, αν και πραγματικά τεράστιος, ήταν κυριολεκτικά πνιγμένος από τα άπειρα έργα τέχνης, τα οποία κοσμούσαν κάθε του γωνιά.

Από τότε που ο Νίκολας ξεκίνησε να γνωρίζει τον κόσμο, δεν άργησε ούτε στιγμή να αντιληφθεί πως ο παππούς του ήταν κυριευμένος από μια ακόρεστη επιθυμία να κερδίζει τα πάντα στη ζωή του. Κάθε φορά που άγγιζε την κορυφή, με ό,τι και αν καταπιανόταν, δεν μπορούσε να σταματήσει να θέλει παραπάνω. Πάντοτε συμπεριφερόταν σαν κάτι να του έλειπε· κάτι που δεν κατάφερε να κατακτήσει όσο και αν προσπαθούσε, όσο και αν έδινε όλο του τον εαυτό. Ο Νίκολας έβλεπε καθαρά στην έκφραση των ματιών του, στην οποία πολλές φορές δε διέκρινε ίχνος συναισθηματισμού, κάποια απουσία, ένα κενό που πάσχιζε με κάθε τρόπο να καλύψει.

Οι γνώσεις του, ωστόσο, σχετικά με τον χαρακτήρα, τη ζωή και το παρελθόν του παππού ήταν εντελώς περιορισμένες. Θυμόταν ότι η μουσικοπάθεια που τον διέκρινε ήταν κάτι που του είχε τραβήξει, από παιδί ακόμη, την προσοχή. Έτσι, σε μία από τις λιγοστές, τυπικές επισκέψεις των γονιών του και του ίδιου στην οικία του παππού –θα ήταν είτε Χριστούγεννα, είτε Πάσχα–, ο οκτάχρονος τότε Νίκολας είχε διαφύγει της προσοχής

των μεγάλων και είχε τρυπώσει στα ιδιαίτερα διαμερίσματα του σπιτιού προσπαθώντας να ικανοποιήσει τη φυσική για την ηλικία του ροπή προς εξερεύνηση και περιπέτεια.

Περιπλανήθηκε για αρκετή ώρα στα δαιδαλώδη περάσματα και στα ατέλειωτα δωμάτια της έπαυλης ώσπου έφτασε, δίχως να καταλάβει πώς, σε έναν χώρο ο οποίος φάνταζε στα παιδικά του μάτια μαγικός και ονειρεμένος. Επρόκειτο για ένα ψηλοτάβανο δωμάτιο, οι τοίχοι του οποίου ήταν καλυμμένοι εξ ολοκλήρου από ράφια γεμάτα με βιβλία. Τα περισσότερα από αυτά ήταν μεγάλα, μουντά και δερματόδετα.

Όταν τα θαμπωμένα μάτια του συνήθισαν κάπως στο θέαμα, προχώρησε προς την άλλη άκρη του δωματίου όπου και δέσποζε το σκουρόχρωμο, σκαλιστό γραφείο του παππού. Με αργές, σχεδόν ντετεκτιβίστικες κινήσεις, πέρασε από την πίσω μεριά του γραφείου, ενώ την ίδια στιγμή το βλέμμα του έπεσε πάνω στα τέσσερα συρτάκια που βρίσκονταν δεξιά και αριστερά του. Έπιασε ένα από αυτά και έκανε να το ανοίξει. Αν δοκίμαζε να ερευνήσει ένα από τα υπόλοιπα συρτάκια που βρίσκονταν στο γραφείο, θα είχε μεγαλύτερα ποσοστά επιτυχίας για να ανακαλύψει το περιεχόμενο του εσωτερικού τους, όμως, για κακή του τύχη, το συγκεκριμένο συρτάρι ήταν πάντοτε κλειδωμένο.

Όταν ο παππούς μπήκε στο γραφείο του, σχεδόν αλαφιασμένος, βρήκε τον μικρό του εγγονό με το πόμολο από το συρτάρι στο χέρι προσπαθώντας να το ανοίξει. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν και το παιδί ένιωσε την οργή του άντρα να πέφτει πάνω του σαν κεραυνός. Οι φωνές που του έβαλε ήταν τέτοιες που οι γονείς του Νίκολας έτρεξαν πανικόβλητοι προς το μέρος όπου είχαν ακουστεί, περιμένοντας να αντικρίσουν κάτι φοβερό. Ο μικρός έτρεξε στην αγκαλιά της μητέρας του με λυγμούς και δάκρυα στο πρόσωπο.

Ο παππούς κάθισε βαρύν σε μια από τις πολυθρόνες, με το κορμί του γειρτό, σαν να είχε μόλις ολοκληρώσει μια επίπονη χειρωνακτική εργασία ατελείωτων ωρών που τον είχε καταβά-

λει απίστευτα. «Η βραδιά μόλις τελείωσε...» τους ανακοίνωσε ξέπνοα με το κεφάλι του χωμένο στη χούφτα του. «Μπορείτε να πηγαίνετε...»

Παππούς και εγγονός προσπέρασαν αμίλητοι και τον χώρο του σαλονιού. Ανέβηκαν τη μαρμάρινη σκάλα που οδηγούσε στον επάνω όροφο και, αφού διέσχισαν έναν μακρύ διάδρομο, ένα δωμάτιο μικρό σχετικά με το προηγούμενο, ένα καθιστικό με τζάκι και έναν διάδρομο ακόμη πιο μακρύ, έφτασαν έξω από μια πόρτα αρκετά γνώριμη στον Νικόλας. Ήταν το γραφείο του παππού! Το άδυτο των αδύτων! Το μέρος όπου πριν από μια ολόκληρη εικοσαετία είχε τρυπώσει κρυφά και είχε διωχτεί λίγα μόλις λεπτά αργότερα κακήν κακώς. Το θαυμαστό εκείνο μέρος στο οποίο ο παππούς έπαιρνε τις σημαντικότερες αποφάσεις της ζωής του και είχε άλλοτε φιλοξενήσει επιχειρηματίες μεγάλου διαμετρήματος, στενούς συνεργάτες του, μέλη της Γερουσίας, αδελφικούς φίλους, διακεκριμένους υπουργούς, μέχρι και τον ανερχόμενο τότε Ρεπουμπλικανό υποψήφιο πρόεδρο Ρόναλντ Ρέιγκαν πριν από τη νίκη του στις εκλογές του '80.

«Πέρασε, αγόρι μου...» τον προέτρεψε ο παππούς και του άνοιξε την πόρτα.

Ο χώρος είχε παραμείνει εκπληκτικά ίδιος από την τελευταία, όχι και τόσο καλοδεχούμενη επίσκεψη του εγγονού. Τώρα ο Νικόλας μπορούσε να αντιληφθεί τη δύναμη που απέπνεε αυτό το δωμάτιο, τη μεγαλοπρέπεια και τον σεβασμό. Άφησε το βλέμμα του να ταξιδέψει στις ατελείωτες ράχες των βιβλίων που κοσμούσαν τόσα χρόνια τα ράφια της βιβλιοθήκης. Θαύμασε τα περίτεχνα σκαλισματα στις ογκώδεις πολυθρόνες και σταμάτησε στο γραφείο, στο μεγαλύτερο κομψοτέχνημα ολόκληρου του σπιτιού, το οποίο έκοβε κυριολεκτικά την ανάσα όποιου το αντίκριζε, και αποτελούσε τον προσωπικό θρόνο του παππού.

«Κάθισε, αγόρι μου», του είπε ο παππούς στα ελληνικά με

μια ασυνήθιστη ευγένεια στη χροιά της φωνής του, καθώς άνοιγε το πώμα από μια κρυστάλλινη καράφα και σέρβιρε ένα σκουρόχρωμο ουίσκι σε δύο χοντρά, επίσης κρυστάλλινα, ποτήρια. Πρόσφερε το ένα ποτήρι στον εγγονό του και έπειτα πέρασε και κάθισε πίσω από το γραφείο του.

Το φινό καπνιστό άρωμα του ποτού απλώθηκε αμέσως στον χώρο. Ο Νίκολας, σασιτισμένος από τις απανωτές εκπλήξεις που του επιφύλασε ο παππούς, πήρε μια βαθιά ανάσα απολαμβάνοντας το άρωμα, αν και ο απώτερος σκοπός της πράξης του αυτής ήταν να γεμίσει τα πνευμόνια του με αέρα, ώστε να πάρει περίσσιο θάρρος και να νιώσει πιο ήρεμος. Η αμέσως επόμενη κίνηση του παππού, όμως, έκανε τα μάτια του Νίκολας να ανοίξουν διάπλατα και τους χτύπους της καρδιάς του να σταματήσουν για λίγα δευτερόλεπτα.

Με αργόσυρτες, σχεδόν θεατρικές κινήσεις, ο παππούς έλυσε τη γραβάτα του, άνοιξε τα δύο πρώτα κουμπιά από το πουκάμισο και τράβηξε έξω μια χρυσή αλυσίδα που κρεμόταν στον λαιμό του και στην οποία υπήρχε περασμένο ένα μικρό κλειδάκι φτιαγμένο επίσης από το ίδιο πολύτιμο μέταλλο. Άνοιξε το κούμπωμα της αλυσίδας και τράβηξε έξω το κλειδί. Έπειτα έγειρε το κορμί του κάπως στα δεξιά και εφάρμοσε το κλειδάκι στην κλειδαριά που βρισκόταν σε ένα από τα συρτάρια του γραφείου· στο ίδιο ακριβώς συρτάρι που κάποτε είχε αποπειραθεί να ανοίξει ο εγγονός του.

Όταν επανέφερε το κορμί του σε ίσια στάση, κρατούσε ανάμεσα στα χέρια του ένα παλιό ξύλινο κουτί σκαλισμένο στο χέρι. Το άνοιγμά του ασφάλιζε ένα σιδερένιο μάνταλο, το οποίο στις άκρες του είχε φθαρεί από την πολυκαιρία. Ακούμπησε το κουτί πάνω στο γραφείο με ιδιαίτερα προσεκτικές κινήσεις, σαν να περιέχει μέσα του το πιο εύθραυστο και πολύτιμο αντικείμενο στον κόσμο. Τα πάντα επάνω του, από τον τρόπο που το άγγιζε μέχρι τον τρόπο που το κοιτούσε, φανέρωναν ξεκάθαρα πως στο κουτί εκείνο κρυβόταν πραγματικά

κάτι υψίστης σημασίας για τον ίδιο, κάτι για το οποίο θα μπορούσε να δώσει ακόμη και την ίδια του τη ζωή προκειμένου να το προστατεύσει.

3

Με την αναγγελία του πιλότου για την επικείμενη άφιξή τους, ένα αυθόρμητο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του Νίκολας. Έγειρε στο πλάι και κοίταξε έξω από το μικρό παράθυρο. Ο ήλιος είχε κερδίσει για ακόμη μία φορά τη αέναη μάχη του με το σκοτάδι, χαρίζοντας απλόχερα το γαλάζιο χρώμα του ουρανού, πάνω στο οποίο βολόδερναν ανενόχλητα μερικά αργόσυρτα κατάλευκα σύννεφα. Οι ακτίνες του έπεφταν με περίσσια γενναιοδωρία μέχρι τη βαθυγάλαξη θάλασσα που αργοσάλευε, χρυσίζουσα και ιριδίζουσα ακριβώς από κάτω τους.

Το αεροπλάνο άρχισε να ελαττώνει ταχύτητα και να κάνει τους τελευταίους του ελιγμούς ώστε να πάρει την οριστική θέση προσγείωσης. Εκείνη τη στιγμή, εντελώς ξαφνικά και από το πουθενά, είδε να ξεπροβάλλει από το παράθυρο ένα βουνό. Ήταν σχεδόν στο ίδιο υψομετρικό σημείο με το αεροπλάνο. Ο Νίκολας τεντώθηκε για να δει καλύτερα. Ήταν ένα νησί! «Η Θάσος...» μουρμούρισε φέροντας στον νου του τον γεωγραφικό χάρτη της περιοχής, τον οποίο και είχε μελετήσει αρκετές φορές προτού πραγματοποιήσει το ταξίδι του.

Το αεροπλάνο τραντάχτηκε και ο Νίκολας γαντζώθηκε αυθόρμητα από τα μπράτσα της θέσης του. Ο κραδασμός διάρκεσε όμως μόνο ένα δευτερόλεπτο και το αεροπλάνο συνέχισε κανονικά την πορεία του. Έστριψε αριστερά και έπειτα δεξιά, χαμηλώνοντας όλο και πιο πολύ. Ο αεροδιάδρομος φάνηκε κάπου

στο βάθος και έπειτα από την τελευταία στροφή βρίσκονταν πια απέναντί του, έτοιμοι για την προσγείωση.

Ο Νίκολας μπορούσε τώρα να διακρίνει ακόμη και τα ψάρια που πηδούσαν έξω από το νερό, καθώς η θάλασσα δεν απείχε πια παρά ελάχιστα μέτρα. Ένωσε το αεροπλάνο να κόβει ταχύτητα, να ισιώνει, αλλά το έδαφος δεν έλεγε να φανεί κάτω από τις ρόδες του. Έβλεπε μόνο τη θάλασσα που λίγο ακόμη θαρρείς και θα μπορούσε να την αγγίξει με τα ίδια του τα χέρια: έτοιμη να τους τραβήξει μέσα της.

Ο χαρακτηριστικός ήχος από τις ρόδες του αεροπλάνου που ακουμπούν με απίστευτη δύναμη στο έδαφος και το γνώριμο τράνταγμα της προσγείωσης τον έκαναν να χάσει σχεδόν την ανάσα του, αφού το μόνο που μπορούσε ακόμη να δει από το παράθυρο ήταν η καταγάλανη θάλασσα και τίποτα παραπάνω. Για δύο τρία δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσει πως ο αεροδιάδρομος έμοιαζε με ακρωτήρι, νόμιζε, όπως και πολλοί άλλοι επιβάτες που προσγειώνονται για πρώτη φορά στη ζωή τους στο αεροδρόμιο «Μέγας Αλέξανδρος» της Καβάλας, ότι ο πιλότος από κάποιον λάθος υπολογισμό είχε προσγειώσει το αεροπλάνο νωρίτερα απ' ό,τι θα έπρεπε.

Το αυθόρμητο χαμόγελο, όπως και οι φυσιολογικοί παλμοί της καρδιάς του Νίκολας επανήλθαν όταν επιτέλους φάνηκαν τα πρώτα καλλιεργημένα χωράφια, που εδώ και κάποιες δεκαετίες φιλοξενούνταν στο δέλτα του ποταμού Νέστου.

Έξω από το αεροδρόμιο τον περίμενε το αυτοκίνητο που είχε νοικιάσει. Ήταν ένα τζιπ Cherokee το οποίο διέθετε GPS όπως ακριβώς είχε ζητήσει. Φόρτωσε τα πράγματά του και πληκτρολόγησε στο GPS τη διεύθυνση του ξενοδοχείου. Έπειτα άρχισε να οδηγεί αργά, απολαμβάνοντας το μαγευτικό τοπίο, την ηλιόλουστη μέρα και τον γαλάζιο ουρανό. Ήταν η πρώτη φορά που ταξίδευε στην Ελλάδα και, απ' ό,τι φαινόταν, η πατρίδα του παππού ήταν έτοιμη να του προσφέρει συγκινήσεις: όπως ακριβώς του είχε υποσχεθεί και ο ίδιος.

Διέσχισε με το αυτοκίνητο τους πρώτους δρόμους που ήταν χαραγμένοι ανάμεσα σε ατέλειωτα στρέμματα χωραφιών. Μεταξύ των διάφορων σπαρτών που καλλιεργούνταν σ' εκείνα τα χωράφια, ο Νίκολας ξεχώρισε τα καλαμποκία, τα οποία είχαν ήδη δέσει καρπούς και το ύψος τους ξεπερνούσε τα κεφάλια και των πιο ψηλών ανθρώπων. Ιδιαίτερη εντύπωση του έκαναν οι πλημμυρισμένες με νερό φυτείες του ρυζιού, αν και η αλήθεια ήταν πως δεν κατάλαβε περί τίνος ακριβώς επρόκειτο. Εκείνα που αντιλήφθηκε αμέσως ήταν τα καρπούζια. Δε χρειάστηκε παρά μονάχα μια φευγαλέα ματιά για να τα διακρίνει αμέσως έτσι όπως περίμεναν υπομονετικά κάτω από τον καυτό ήλιο την έναρξη της συγκομιδής τους. Ήταν το φρούτο που δεν έλειπε ποτέ από το τραπέζι του παππού.

Δεξιά και αριστερά του δρόμου συνεχώς ξεπρόβαλλαν χωμάτινα δρομάκια, τα οποία κατέληγαν σε ένα ολόκληρο τοπικό οδικό δίκτυο που εξυπηρετούσε καθαρά και μόνο τις καλλιέργειες και τις φυτείες. Ο δρόμος που συνέχιζε να ακολουθεί σύμφωνα με τις υποδείξεις του GPS ήταν πια εμφανέστατα φαρδύτερος, και κάθε τόσο πυκνά και ψηλά δέντρα ορθώνονταν πλάι του ρίχνοντας τις γέρικες σκιές τους στα διερχόμενα οχήματα.

Ακολουθώντας την ενδεδειγμένη πορεία έφτασε μέχρι την Εγνατία Οδό. Από το ύψος του αυτοκινητόδρομου μπορούσε πλέον, ρίχνοντας μερικές κλεφτές ματιές σ' αριστερά του, να διακρίνει ακόμη καλύτερα τον κάμπο που απλωνόταν μέχρι τις θαλάσσιες ακτές, καθώς και τη λαμπερή και γαλήνια μάζα αλμυρού ύδατος, η οποία αντανακλούσε τα χρώματα του ουρανού. Στα δεξιά του, λίγα μέτρα πάνω από την Εγνατία Οδό, αντίκρισε τους πρώτους πρόποδες των καταπράσινων βουνών, ενώ τα μικρά χωριουδάκια που ήταν χτισμένα πάνω τους κοσμούσαν με τον καλύτερο τρόπο το γραφικό εκείνο τοπίο. «Τι μέρος!» ψέλλισε εντυπωσιασμένος. Τόσο μεγάλος ήταν ο ενθουσιασμός του που δε θέλησε ούτε μουσική από το ραδιόφωνο να βάλει. Οδηγούσε μονάχα αργά, με τα παράθυρα ανοιχτά, προσπαθώντας να

ρουφήξει καθετί από το πανέμορφο μέρος που τον περιστοίχιζε.

Μερικά χιλιόμετρα έξω από την Καβάλα, βγήκε από την Εγνατία Οδό και, ακολουθώντας τις στροφές του δρόμου, βρέθηκε να κοιτάζει μαγεμένος την πόλη που απλωνόταν απέναντί του. Τη στιγμή εκείνη, ο ήλιος βρισκόταν ακριβώς πίσω του και σε τέτοιο ύψος που φώτιζε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την πόλη που ήταν χτισμένη αμφιθεατρικά. Τα σπίτια έλαμπαν ανάμεσα στα βράχια του βουνού· τα δέντρα έδειχναν να έχουν πάρει το χρώμα τους από πίνακες ζωγραφικής και ελαιογραφίες· η θάλασσα αγκάλιαζε την πόλη και οι αστραποβολούσες πέτρες από το φρούριο, που μόλις είχε φανεί στον ορίζοντα, έστεκαν με επιβλητικότητα απέναντι στον πρωινό ήλιο.

Ο Νίκολας τίναξε με μια απότομη κίνηση το κεφάλι του στρέφοντας και πάλι την προσοχή του στον ανηφορικό πλέον δρόμο, ο οποίος συνέχιζε να έχει στροφές. Διέσχισε την πόλη περνώντας πλάι από μερικά καλοδιατηρημένα σπίτια που ήταν στριμωγμένα επάνω στα βράχια, λίγα μόλις μέτρα πάνω από τη θάλασσα, το κύμα της οποίας θαρρείς και μούσκευε τις αυλές τους.

Σε λίγα λεπτά βρισκόταν μέσα στην καρδιά της πόλης. Λίγο προτού φτάσει στον τελικό του προορισμό, διέσχισε με το ενοικιαζόμενο αυτοκίνητό του τις Καμάρες, όμως μόνο όταν πέρασε ακριβώς από κάτω τους κατάφερε να αντιληφθεί το πραγματικό τους μέγεθος, το εύρος και την ομορφιά τους. Με τις πέτρες τους τόσο καλά διατηρημένες, σαν να μην τις είχε αγγίξει καθόλου ο χρόνος που είχε περάσει από πάνω τους, έμοιαζαν με πέτρινους γίγαντες που άλλοτε κουβαλούσαν νερό στις πλάτες τους από τις πηγές του βουνού μέχρι τα σπίτια του κάστρου πάνω στον λόφο της Παναγίας.

Έστριψε αριστερά, όπως τον καθοδήγησε το GPS, και έπειτα πάλι αριστερά σε έναν πλακόστρωτο δρόμο. Η απότομη ανηφορική κλίση του σχεδόν τον τρόμαξε, όμως συνέχισε να ανεβαίνει. Λίγα μέτρα αργότερα, άκουσε την ηχητική προειδοποίηση της ηλεκτρονικής συσκευής που τον ενημέρωνε ότι είχε φτάσει

στον προορισμό του. Στην υποδοχή του ξενοδοχείου *Ιμαρέτ* τον περίμενε ήδη ένας παρκαδόρος, ο οποίος ανέλαβε κατευθείαν το αυτοκίνητο, και ένας αχθοφόρος, ο οποίος με τη σειρά του προσφέρθηκε να του μεταφέρει τις βαλίτσες.

4

Ο Νίκολας στάθηκε μπροστά στην είσοδο και η ματιά του γλίστρησε σε όλο το μήκος του οθωμανικής κατασκευής κτιρίου, στους επιβλητικούς μολύβδινους τρούλους που το στόλιζαν, στις καπνοδόχους, στις μεγαλόπρεπες αψίδες.

Πέρασε στο εσωτερικό και έδωσε το όνομά του στη ρεσεψιόν. Η κοπέλα που βρισκόταν στην υποδοχή τον καλωσόρισε θερμά και επιβεβαίωσε την κράτησή του. Του έδωσε ένα κλειδί που φαινόταν σαν να είχε φυλαχτεί από τα χρόνια του Αλή Πασά, και ειδοποίησε έναν κύριο με κομψό ντύσιμο να τον οδηγήσει μέχρι το δωμάτιό του. Οι κινήσεις του προσωπικού ήταν αρχοντικά ήρεμες, προσδίδοντας ακόμη μία νότα Ανατολής στην ατμόσφαιρα.

Οι υπεύθυνοι, αφού σεβάστηκαν την επιθυμία του Νίκολας, άφησαν την εθιμοτυπική ξενάγηση στον διατηρητέο χώρο του ξενοδοχείου για αργότερα και τον οδήγησαν απευθείας στη σουίτα του. Εκεί τον περίμεναν δύο ευχάριστες εκπλήξεις: μία καράφα από φρεσκοστυμμένο χυμό φρούτων και ένα παραδοσιακό ανατολίτικο ποδόλουτρο, τα αιθέρια έλαια του οποίου είχαν ήδη πλημμυρίσει την ατμόσφαιρα. Πάνω σε μια σκαλιστή κομότα υπήρχαν σε δύο πορσελάνινες πιατέλες φρέσκα φρούτα εποχής. Γαρδένιες και τριαντάφυλλα σε κομψά βάζα στόλιζαν τον χώρο και λευκά αρωματικά κεριά σιγόκαιγαν σε διάφορα σημεία.

«Θα θέλατε ένα ποτήρι χυμό;» τον ρώτησε ο γκρουμ.

«Ένας χυμός θα ήταν ό,τι καλύτερο αυτή τη στιγμή...» συγκατένευσε ο Νίκολας και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να βγάλει τα παπούτσια του.

Ο γκρουμ σέρβριζε με προσοχή από την καράφα σε ένα κομψό γυάλινο ποτήρι την ιδανική ποσότητα και το πρόσφερε στον Νίκολας. «Ορίστε, κύριε, εις υγείαν. Σας ευχόμαστε την καλύτερη διαμονή. Για οτιδήποτε χρειαστείτε καλέστε στη ρεσεψιόν και θα σας εξυπηρετήσουμε άμεσα», είπε και γλίστρησε αθόρυβα έξω από το δωμάτιο.

Ο Νίκολας πήρε το ποτήρι, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και απόθεσε τα κουρασμένα από το ταξίδι πόδια του στο χλιαρό νερό του δοχείου. Ήπιε μερικές γουλιές από τον χυμό του, που είχε πραγματικά υπέροχη γεύση, και έγειρε πίσω το σώμα του νιώθοντας αμέσως τις ευεργετικές ιδιότητες του ποδόλουτρου· χαλάρωση και αναζωογόνηση. Τότε περιεργάστηκε το ταβάνι. Η αρμονία των γραμμών και των χρωμάτων στους πολυέλαιους, οι οποίοι θύμιζαν παλιά καντηλιέρια, και η δουλειά της πέτρας και του σιδήρου τον τύλιξαν σαν απαλό μεταξένιο σεντόνι και τον μετέφεραν σε άλλες μακρινές εποχές, όταν ακόμη ο Μωχάμετ Αλή Πασάς, ιδρυτής της τελευταίας αιγυπτιακής δυναστείας, κατασκεύαζε αυτό το κτίσμα με σκοπό να το δωρίσει στην πόλη όπου είχε γεννηθεί. Τελικά το σάιτ από το οποίο είχε κάνει την κράτηση του ξενοδοχείου είχε απόλυτο δίκιο, υποστηρίζοντας πως το *Ιμαρέτ* δεν ήταν άλλο ένα ξενοδοχείο που στεγαζόταν σε διατηρητέο κτίσμα, αλλά ένα πραγματικό ιστορικό μνημείο στο οποίο έχει κάποιος το προνόμιο να μπορεί να διαμείνει.

Σηκώθηκε και σκούπισε τα πόδια του με μια από τις βαμβακερές πετσέτες, οι οποίες ήταν προσεκτικά ακουμπισμένες πάνω στο κρεβάτι. Φόρεσε τις παντόφλες του και βγήκε στην κρυφή εσωτερική αυλή όπου είχε πρόσβαση το δωμάτιό του. Τα πάντα ήταν καταπράσινα και τα μεθυστικά αρώματα από τις ανθοστολισμένες πορτοκαλιές, τις γαρδένιες, τις λεβάντες, τα γιασεμιά και τις μέντες τον έκαναν να ξεχάσει ακόμη περισσότερο το πα-

ρόν και να αφήσει πίσω του κάθε πρόβλημα και έγνοια που του τριβέλιζε το μυαλό.

Πήρε το πρωινό του λίγο αργότερα. Τα πάντα σερβιρίστηκαν σε πορσελάνινα σερβίτσια, συνοδεία λινών πετσετών. Έπειτα περιπλανήθηκε στους υπόλοιπους χώρους του ξενοδοχείου. Στις πέντε ακριβώς το απόγευμα, ήπια τσάι στο tearoom σερβιρισμένο με την πρέπουσα ιεροτελεστία της Ανατολής. Στη συνέχεια δειπνησε ελαφρά στο εστιατόριο, η μαγευτική θέα του οποίου –με τα αναρίθμητα φώτα της Καβάλας και τη σκοτεινή θάλασσα ακριβώς από κάτω του– έκοβε την ανάσα.

Λίγο μετά τις εφτά το απόγευμα καθόταν στο μπαρ παρέα με ένα ποτήρι ουίσκι, απολαμβάνοντας την απαλή μουσική, ενώ γύρω στις εννέα, ιδιαίτερα ικανοποιημένος από τη χαλαρωτική του μέρα, βρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Ο στόχος του, που ήταν να παραμείνει ξύπνιος ως εκείνη την ώρα, ώστε να μειώσει κάπως το τζετ λαγκ, είχε στεφθεί με απόλυτη επιτυχία. Ο Μορφέας τον τύλιξε στην αγκαλιά του μέσα σε μια στιγμή και τον παρέδωσε σε έναν ύπνο ήρεμο, γαλήνιο, δίχως όνειρα, έναν ύπνο που του αναζωογόνησε πλήρως το σώμα και το πνεύμα.

5

Πήρε το πρωινό του στις οχτώ, ντύθηκε ελαφρά διότι ο ήλιος, Παρόλο που ήταν ακόμη νωρίς, ήδη έκαιγε, και ξεκίνησε με το αυτοκίνητο για τον προορισμό του. Στο GPS έδωσε το όνομα του χωριού που ήθελε να επισκεφθεί, αφού δεν υπήρχαν διευθύνσεις ή κτίρια που θα μπορούσε να επιλέξει για τον συγκεκριμένο προορισμό.

Πέρασε μέσα από την πόλη και έπειτα από λίγο βρισκόταν,

όπως και την προηγούμενη μέρα, στην Εγνατία Οδό, αυτή τη φορά όμως με αντίθετη κατεύθυνση. Μόλις επέτρεψε στο πέπλο κάλυψης που του είχε προσφέρει το *Ιμαρέτ* να γλιστρήσει από πάνω του, οι έγνοιες και οι σκέψεις του δεν άργησαν να τον πολιορκήσουν και πάλι. Η Ελλάδα ήταν πράγματι υπέροχη χώρα, αλλά κατά πόσο θα μπορούσε να του προσφέρει τη λύση στο πρόβλημά του; Ήταν δυνατόν να βρει τις απαντήσεις που έψαχνε απεγνωσμένα σε ένα μικρό χωριό της Καβάλας; Ένωσε μέσα του την αγωνία και την περιέργεια να φουντώνουν ξανά.

Πλάι του, στη θέση του συνοδηγού, βρισκόταν μέσα σε μια δερμάτινη τσάντα το παλιό ξύλινο κουτί που του είχε δώσει ο παππούς του. Άνοιξε προσεκτικά το φερμουάρ της τσάντας και έριξε μια ματιά στο περιεχόμενό της, ώστε να βεβαιωθεί, για πολλοστή φορά στη διάρκεια του ταξιδιού του, ότι βρισκόταν στη θέση του. Αυτό, ωστόσο, που φυλούσε μέσα του το κουτί ήταν ακόμη, όπως και ο ίδιος του ο παππούς, ένα μεγάλο μυστήριο. Θα μπορούσε να το ανοίξει ανά πάσα ώρα και στιγμή τραβώντας απλώς το σιδερένιο μάνταλο. Δεν υπήρχε ούτε κλειδαριά ούτε κάτι άλλο που να το κρατούσε ασφαλισμένο. Η υπόσχεση όμως την οποία είχε δώσει στον παππού κατά τη μυστήρια συνάντησή τους στην έπαυλη απέτρεπε το ενδεχόμενο παραβίασής του. Το μυαλό του ταξίδεψε ξανά πίσω στη μέρα της συνάντησής τους.

Ο παππούς είχε τοποθετήσει το ξύλινο κουτί δίπλα του και είχε ακουμπήσει πάνω του με σεβασμό και προστασία την παλάμη του. «Θα ξεκινήσουμε με αυτό εδώ...» του είχε πει και στις άκρες των ματιών του είχαν σχηματιστεί δυο ανεπαίσθητες σταγόνες, τις οποίες ο Νίκολας ήταν αδύνατο να μπορέσει να διακρίνει από την απόσταση που τους χώριζε.

«Είναι ο μεγαλύτερος θησαυρός μου, ό,τι πολυτιμότερο μου έχει απομείνει!» άρχισε να λέει ο παππούς σαν να είχε χάσει μόλις μέσα σε μια στιγμή την τεράστια περιουσία του. «Ξέρω πως από μικρός ήθελες να μάθεις περισσότερα για μένα, για τον συνονόματο παππού σου, αλλά όπως και με κάθε άλλο άνθρωπο

στη ζωή μου, έτσι και με εσένα κατάφερα να ορθώσω ένα τείχος ανάμεσά μας...»

Ο Νίκολας σήκωσε ελαφρώς τα φρύδια του, αλλά δε μίλησε.

«Το ενδιαφέρον σου για μένα τώρα είναι πολύ πιθανόν να έχει ξεφουσκώσει, να έχει χαθεί, και δε σε κατακρίνω διόλου γι' αυτό. Κάθε άλλο μάλιστα, είναι μια απολύτως φυσιολογική αντίδραση απέναντι σε έναν γεροπαράξενο!»

Ένα αχνό χαμόγελο σχηματίστηκε στις άκρες των χειλιών του με την τελευταία του φράση, κάτι το οποίο ο Νίκολας το παρατήρησε αμέσως και φυσικά του προξένησε μεγάλη εντύπωση.

«Από την ημέρα όμως που σε έπιασα να προσπαθείς να ανοίξεις αυτό το συγκεκριμένο συρτάρι, πίστευα πως κάποια στιγμή θα ερχόταν η ώρα να σου πω μερικά πράγματα για το παρελθόν και τη ζωή μου στην Ελλάδα. Εδώ και καιρό έχω καταλάβει πως αυτό πρέπει να το κάνω όχι για να μάθεις το δικό μου παρελθόν, αλλά για να δεις το δικό σου μέλλον!»

Ο Νίκολας τον κοίταζε γεμάτος περιέργεια, δίχως να πολυκαταλαβαίνει όλα αυτά που του έλεγε. Για την παιδική ζωή του παππού στην Ελλάδα δε γνώριζε απολύτως τίποτα, όχι μόνο αυτός, αλλά και κανένας άλλος στην οικογένεια. Αυτό που ήξεραν όλοι ήταν πως ο παππούς είχε έρθει στην Αμερική το 1939, και το μόνο που πρόδιδε την ελληνική του καταγωγή ήταν η σκληρή προφορά του και οι ελληνικές βρισιές που πετούσε όποτε νευρίαζε. Τίποτε άλλο δε μαρτυρούσε ότι αυτός ο άνθρωπος είχε γεννηθεί και είχε ζήσει μέχρι τα είκοσι ένα του σε μία άλλη χώρα. Ούτε μία φωτογραφία, ούτε μία ανάμνηση που να έχει μοιραστεί με κάποιον από το οικογενειακό του περιβάλλον, ένα αντικείμενο φερόμενο από την πατρίδα του, ή κάποια επικοινωνία με τους ανθρώπους που είχε αφήσει πίσω του.

«Το κουτί αυτό σ' το παραδίδω, νεαρέ μου, και μαζί του θα ήθελα να σου ζητήσω να με συγχωρέσεις!» Τα τελευταία λόγια του παππού έπεσαν στον χώρο αργά, όπως τα ξερά κίτρινα φύλλα που αποχωρίζονται το κλαδί τους. «Να με συγχωρέσεις για τη

συμπεριφορά μου όλα αυτά τα χρόνια που με γνωρίζεις. Για το ότι δε σε βάσταξα ποτέ στα γόνατά μου σαν πραγματικός παππούς. Για το ότι δε σε πήρα από το χέρι να βγούμε μαζί μια βόλτα. Για το ότι δε σου έδωσα ούτε μια συμβουλή για τη ζωή σου. Αλλά και για τόσα άλλα που θα έπρεπε να είχα κάνει και δεν τα έκανα». Έσπρωξε ελαφρώς το κουτί προς την κατεύθυνση του εγγονού του. «Αυτό είναι το ελάχιστο που μπορώ να κάνω τώρα. Αν θες να έχεις απαντήσεις στα διλήμματα και στους προβληματισμούς σου, τότε το κουτί αυτό σου ανήκει. Με μία προϋπόθεση όμως! Θα πρέπει να το κρατήσεις κλειστό ώσπου να βρεις τον άνθρωπο που θα σου πω για να το παραδώσεις».

«Να το παραδώσω;» έκανε ο Νίκολας πιο σαστισμένος από ποτέ.

Ο παππούς κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι. «Ακριβώς, να το παραδώσεις. Και μάλιστα ο τόπος της παράδοσης πέφτει λιγάκι μακριά: στην Ελλάδα! Εκεί είμαι σίγουρος πως θα βρεις κάποιες από τις απαντήσεις που ψάχνεις».

Ο Νίκολας ανακάθισε στη θέση του και ίσιωσε κάπως νευρικά το παντελόνι του. «Ποιες απαντήσεις, παππού, και σε τι είδους διλήμματα αναφέρεσαι; Τι σε κάνει να πιστεύεις πως κάτι με προβληματίζει;»

Ο παππούς τον κοίταξε μέσα στα μάτια με τη χαρακτηριστική, διεισδυτική ματιά του. Όση ώρα τον κοιτούσε τόσο πιο βαθιά εισχωρούσε μέσα στην ψυχή του. Από ποιον πήγαινε να κρυφτεί; Ήταν δυνατόν να μη γνώριζε ο παππούς; Αυτός ο άνθρωπος έδειχνε να ξέρει τα πάντα. Μία σου λέξη ήταν αρκετή για να βγάλει ένα σωρό συμπεράσματα. Ένα σου βλέμμα μόνο χρειαζόταν για να σε κατατάξει εκεί όπου ανήκες και μία ολιγόλεπτη συζήτηση για να μπορέσει να δει ακόμη και στα πιο μύχια σημεία της καρδιάς σου! *Ο παππούς φυσικά και ξέρει!* συλλογίστηκε, καθώς προσπαθούσε να σκαρφιστεί την επόμενη φράση του.

Η αρχή είχε γίνει πριν από τρία χρόνια. Μέχρι τότε ο Νίκολας σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο Μπράουν, το οποίο βρισκόταν στο Πρόβιντενς, εκατόν ογδόντα μίλια μακριά από το πατρικό του σπίτι. Η καθημερινή του ζωή, όπως και κάθε άλλου νεαρού φοιτητή που δεν είχε βλέψεις για αριστεία και τέτοιου είδους τιμητικές διακρίσεις, ήταν ανέμελη, χαρούμενη και κυρίως πασπαλισμένη από νεανικούς έρωτες, ολονύχτιες συζητήσεις και κάποιες δόσεις διαβάσματος. Με τα μαθήματα, αν και απαιτητικά, δεν είχε ποτέ του ιδιαίτερα προβλήματα. Μια μέτρια προσπάθεια ήταν αρκετή για να του αποφέρει τους μέτριους βαθμούς τους οποίους και επιζητούσε. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να προχωράει στα έτη, να περνάει τα μαθήματα και να ζει καλά.

Το πτυχίο στη διοίκηση επιχειρήσεων ακολούθησε ένα μεταπτυχιακό και έπειτα μια διετής πρακτική, όλα στο Ρόουντ Άιλαντ, μακριά από τη Νέα Υόρκη και τις οικογενειακές επιχειρήσεις, δίχως υποδείξεις και παροτρύνσεις από το σπίτι για το πώς να προγραμματίζει τη δική του ζωή.

Η ώρα της επιστροφής για τον Νίκολας έφτασε όταν στα είκοσι πέντε του πλέον χρόνια τελείωσε και με την πρακτική του άσκηση. Τα ανέμελα χρόνια είχαν περάσει και η μύησή του σε έναν κόσμο τελείως διαφορετικό βρισκόταν προ των πυλών. Λίγες μόλις μέρες μετά την επιστροφή, βγήκε μαζί με τον πατέρα του έξω για να γιορτάσουν όλα όσα είχε καταφέρει ως τότε, αλλά και να κουβεντιάσουν μερικά «σοβαρά θέματα» όπως του είχε επισημάνει.

Ο εορτασμός συνοδεύτηκε από μια πανάκριβη σαμπάνια. Τσούγκρισαν τα κολονότα ποτήρια τους και γεύτηκαν τη γλύκα στον αφρό της. Η έναρξη της «σοβαρής» κουβέντας τους σηματοδοτήθηκε από ένα παλαιωμένο κόκκινο κρασί. Ο Νίκολας θα θυμόταν για ολόκληρη την υπόλοιπη ζωή του τη γεύση που του άφησε στα χείλη, αλλά και το τείχος που όρθωσε γύρω του η σοβαρή συζήτηση με τον πατέρα του, τα αδιέξοδα που σφράγισαν τα νεανικά του όνειρα και τον μονόδρομο που του υπέδειξε ως τη μοναδική πορεία, την οποία και θα έπρεπε να ακολουθήσει.

Τη νύχτα εκείνη αντιλήφθηκε για πρώτη φορά την ισχύ του πατέρα του, τον τρόπο ζωής που εκπροσωπούσε. Τον είδε να υπογράφει μία επιταγή δώδεκα χιλιάδων δολαρίων για τα ποτά δύο ωρών σαν να ήταν ψίχουλα, σαν να ήταν ένας διάσημος μπασκετμπολίστας που υπέγραφε σε κάποιον πιτσιρικά το αυτόγραφο του. Τον είδε να του μιλάει ακατάπαυστα, με στόμφο και αυτοπεποίθηση, σαν να βρισκόταν στο γραφείο με κάποιον από τους συνεργάτες του, να αναλύει τη φιλοσοφία του, τους στόχους και τις φιλοδοξίες του.

Ο Νίκολας κατάλαβε ότι οι μέρες της αθωότητάς του ανήκαν πια στο παρελθόν. Μια νέα ζωή ανοιγόταν μπροστά του, για την οποία θα έπρεπε να θυσιάσει κάθε νεανική του αυταπάτη.

Λίγες μέρες μετά τη συζήτηση εκείνη με τον πατέρα του μπήκε στον οικογενειακό τους όμιλο, άλλαξε σταδιακά τον τρόπο ζωής του και τελικά αφομοιώθηκε στο περιβάλλον όπου πραγματικά ανήκε τόσα χρόνια. Σκλήρυνε τη συμπεριφορά του, όξυνε το μυαλό του, άνοιξε τα μάτια του. Η δουλειά άρχισε να αντικαθιστά με τον καιρό κάθε άλλη επιθυμία του, κάθε ανόητο όνειρο ή παιδική λαχτάρα. Αυτή ήταν η μοίρα του άλλωστε, ο μοναδικός δρόμος που μπορούσε να ακολουθήσει, δίχως καμία άλλη επιλογή. Το όνομα της οικογένειας ARONIS θα συνεχιζόταν από τον ίδιο, δεν υπήρχε εξάλλου άλλος να αναλάβει το βάρος και την αξία του.

Η έκπληξη όμως που του επιφύλασσε ο πατέρας του, έναν χρόνο αργότερα, τον είχε αφήσει κυριολεκτικά άναυδο. Ήταν ένα απόγευμα, λίγο προτού φύγει από το γραφείο, όταν του τηλεφώνησε και του ζήτησε να παρευρεθεί σε μια συνάντηση του ιδίου και ενός άλλου Αμερικανού μεγαλοεπιχειρηματία, του κυρίου Γουίλντερσον, η οποία θα λάμβανε χώρα στο ρουφ γκάρντεν ενός κοντινού εστιατορίου.

Όταν, έπειτα από μια μακριά νύχτα, πατέρας και γιος επέστρεψαν στο σπίτι, ανάμεσα στα υπόλοιπα σχόλια που ειπώθηκαν, ο πατέρας του πέταξε και κάτι τελειώς αναπάντεχο, το οποίο έκανε τον Νίκολας να πανικοβληθεί.

«Ξέρεις, Νικ, ο κύριος Γουίλντερσον έχει μια θαυμάσια κόρη. Είναι περσίπου στην ηλικία σου και είμαι σίγουρος πως θα τη λατρεύεις! Έτυχε να δειπνήσω μαζί της και με τον πατέρα της την προηγούμενη εβδομάδα και τη γνώρισα από κοντά. Είναι πραγματικά καταπληκτική κοπέλα! Έχει ένα σωρό ενδιαφέροντα, φαίνεται αρκετά σεμνή, και γενικότερα μου έδωσε την καλύτερη δυνατή εντύπωση. Όπως, βέβαια, κατάλαβα πως το ίδιο ακριβώς ένωσε και ο Πολ για σένα! Τι θα έλεγες να βγαίνατε μια βόλτα οι δυο σας τις επόμενες μέρες και να τη γνώριζες καλύτερα;»

Ο Νικόλας έμεινε άφωνος. Κρύος ιδρώτας άρχισε να λούζει το μέτωπο και τους κροτάφους του από τις πρώτες κιόλας λέξεις που πρόφερε ο πατέρας του. Ωστόσο δεν είπε το παραμικρό, δεν έφερε καμία αντίρρηση. Μονάχα αναρωτήθηκε από μέσα του: *Ήταν κι αυτό μία από τις θυσίες που έπρεπε να κάνει κάποιος με το όνομά του;*

Γνώριζε πολύ καλά πως η μητέρα του είχε επιλεχθεί κι εκείνη από τον παππού σε ένα παρόμοιο δείπνο. Ο πατέρας του το δέχτηκε χωρίς καμία αντίδραση. Τώρα όμως οι εποχές είχαν αλλάξει... ή μήπως όχι; Κάποιοι άγραφοι νόμοι που ίσχυαν σε οικογένειες όπως η δική του ίσως να έμεναν αναλλοίωτοι στον χρόνο, κάποιες θυσίες ίσως να μην άλλαζαν ποτέ.

Κούνησε μόνο το κεφάλι του κατευθυνόμενος προς το δωμάτιό του. «Φυσικά, πατέρα...» κατάφερε να ψελλίσει. «Ενημέρωσέ με μόνο για το πότε θα κανονιστεί η συνάντησή».

Το βράδυ εκείνο ο ύπνος άργησε πολύ να τον πάρει. Εικόνες και σκέψεις έτρεχαν μέσα στο μυαλό του ταραγμένες και άγριες. Κάθε γέφυρα που τον ένωνε με το παρελθόν γκρεμιζόταν θορυβωδώς, αφήνοντας πίσω της συντριμμία και σκόνη. Όταν οι πρώτες ακτίνες του ήλιου φέγγισαν στο παράθυρο και το σκοτάδι υποχώρησε, τότε μόνο κατάφερε κάπως να γαληνέψει την πληγωμένη από την ολονύχτια μάχη που είχε δώσει ψυχή του.

Το ραντεβού με την κόρη του κυρίου Πολ Γουίλντερσον, τη Σίλβια Γουίλντερσον, κανονίστηκε λίγες μέρες αργότερα. Οι

δυο τους βρέθηκαν σε ένα γαλλικό καφέ, στη συνέχεια δειπνήσαν σε ιταλικό εστιατόριο και κατέληξαν για ποτό σε ένα ιδιωτικό κλαμπ. Το μόνο σίγουρο ήταν πως η κοπέλα κάθε άλλο παρά αδιάφορη ήταν. Τα πράσινα μάτια της, αυτοί οι δύο σμαραγδένιοι κρύσταλλοι στο αφεγάδιαστο πρόσωπό της, τράβηξαν την προσοχή του από την πρώτη στιγμή. Τα μαλλιά της σκούρα, πλούσια και σγουρά έπεφταν στους καλοσχηματισμένους ώμους της σαν χείμαρρος. Το κορμί της διέθετε τις σωστές αναλογίες. Από την ώρα που μπήκε στο καφέ και την αντίκρισε να κάθεται μόνη της στο μπαρ, ο Νίκολας είχε ευχηθεί το ραντεβού του να ήταν η συγκεκριμένη γυναίκα.

Πράγματι, έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα, η Σίλβια, καθώς γνώριζε την εξωτερική εμφάνιση του Νίκολας από φωτογραφίες που της είχε δείξει ο πατέρας του, σήκωσε ανάλαφρα το χέρι της και του έκανε νόημα να την πλησιάσει.

Η καλή εντύπωση που δημιουργήθηκε στον Νίκολας για εκείνη την κοπέλα δεν περιορίστηκε αποκλειστικά και μόνο στην εμφάνισή της. Η Σίλβια, εκτός από τα εξωτερικά της προσόντα, διέθετε και ανήσυχο πνεύμα. Κατά τη διάρκεια της βραδιάς, συζήτησε μαζί του για ένα σωρό θέματα, από θέατρο και κινηματογράφο μέχρι φιλοσοφία και πολιτική.

Ο Νίκολας σίγουρα μακάριζε την τύχη του που είχε πέσει πάνω σε μια τόσο προικισμένη γυναίκα όπως η Σίλβια, όμως τι θα γινόταν αν σύντομα συνειδητοποιούσε πως για εκείνη δε θα μπορούσε να νιώσει ποτέ του κάποιο δυνατό συναίσθημα; Ακόμη και αν το συναίσθημα που είχε νιώσει όταν την πρωτοείδε μετατρεπόταν σε έρωτα, και η οποιαδήποτε χημεία αναπτύχθηκε μεταξύ τους κατέληγε σε αγάπη, πώς θα μπορούσε να είναι σίγουρος ότι πράγματι αυτό θα ήταν κάτι αληθινό; Πώς θα γνώριζε αν όλα αυτά δεν τα είχε κατασκευάσει στο μυαλό του για να πείσει τον ίδιο του τον εαυτό ότι η επιλογή ήταν καθαρά δική του; Μα πάνω απ' όλα, πώς θα ήξερε κατά πόσο η γυναίκα με την οποία θα επέλεγε να πορευτεί στο υπόλοιπο της ζωής του θα ένιω-

θε έστω και για μία στιγμή έρωτα και αγνή αγάπη για τον ίδιο;

Την απάντηση προσφέρθηκε να του τη δώσει η ίδια προς το τέλος της βραδιάς. «Είμαστε μάλλον τυχεροί...» του ανακοίνωσε. «Τουλάχιστον ταιριάζουμε σε κάποια πράγματα. Φαίνεται ότι μπορούμε να συζητήσουμε αξιοπρεπώς και... δόξα τω Θεώ, είμαστε εμφανίσιμοι και οι δύο! Όταν μου το ανακοίνωσε ο πατέρας μου, περίμενα να δω κανένα τέρας σε κλουβί! Βλέποντας τις φωτογραφίες σου ηρέμησα αρκετά, και τώρα, έπειτα από τη συνάντησή μας, νομίζω πως μπορώ να συμβιβαστώ. Σίγουρα δε θα γνωρίσουμε επικούς έρωτες και δε θα ζήσουμε παραμιθύνειες αγάπες, αλλά από αυτό που μου είχε μπει στο μυαλό, ακούγοντας την πρόταση, ή μάλλον την απαίτηση του πατέρα μου, είναι χίλιες φορές καλύτερο!»

Η Σίλβια ήταν αρκετά ρεαλιστρια και φάνηκε να ξεκαθαρίζει τη θέση της από την πρώτη κιόλας συνάντηση, λύνοντας ταυτόχρονα και κάθε απορία του Νίκολας. Για την ίδια αυτό που πήγαιναν να κάνουν δε θα ήταν ποτέ τίποτα περισσότερο από ένας συμβιβασμός στη ζωή της. Μία συμφωνία, ένα συμβόλαιο ώστε να μην την αποκληρώσει ο πατέρας της, το οποίο συμβόλαιο, ευτυχώς τελικά, συμπεριλάμβανε, όλως παραδόξως, και κάποιους ευνοϊκούς όρους.

Ο επόμενος χρόνος κύλησε με γοργούς ρυθμούς· η δουλειά καταλάμβανε μεγάλο μέρος του χρόνου του και η πρωτότοκη κόρη του κυρίου Γουίλντερσον έμπαινε στη ζωή του όλο και περισσότερο. Μέσα σε εκείνο το διάστημα συνειδητοποίησε απόλυτα αυτό ακριβώς που του είχε ξεκαθαρίσει η Σίλβια ήδη από το πρώτο τους ραντεβού· η σχέση τους δε θα ήταν ποτέ τίποτα παραπάνω από ένας τυπικός συμβιβασμός! Είχαν βγει έξω, είχαν καταφέρει να κάνουν αρκετές καλές συζητήσεις, είχαν διασκεδάσει, μέχρι και έρωτα είχαν κάνει κάποιες φορές, όμως κανένα συναίσθημα –πέρα από μια αίσθηση αμυδρής φιλίας– δεν κατάφερε ποτέ να ανθήσει ανάμεσά τους! Όλα ήταν τυπικά, θεατρικά, ψεύτικα!

Κάθε μέρα που περνούσε ο Νίκολας κλεινόταν όλο και περισ-

σότερο στον εαυτό του, γινόταν απόμακρος και κατηφής. Δούλευε μέχρι να μουδιάσει το μυαλό του. Κατέβαλλε κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε να ξεχνάει πως το μέλλον του θα ήταν συνυφασμένο με μια σύντροφο που δεν είχε επιλέξει ο ίδιος, με μια γυναίκα που πιθανότατα δε θα μπορούσε να νιώσει ποτέ μαζί της τη μεγαλύτερη χαρά από οποιαδήποτε άλλη.

Το μόνο που τον κρατούσε όρθιο για να συνεχίζει ήταν μια μικρή ελπίδα που συντηρούσε ακόμη μέσα του. Έλπιζε και ευχόταν πως κάτι θα μπορούσε να αλλάξει. Και τότε ο πατέρας του, σαν να είχε διαβάσει τις σκέψεις του και να είχε αδιαφορήσει παντελώς για το περιεχόμενό τους, αποφάσισε να του δώσει το τελειωτικό χτύπημα.

Τον βρήκε στο γραφείο, όπου και περνούσε πια σχεδόν ολόκληρη τη μέρα του. Μπήκε μέσα με ένα περίεργο χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη και έκλεισε με άκρα μυστικότητα την πόρτα πίσω του. Ενώ ο Νίκολας προσπαθούσε να υπολογίσει το κόστος μιας μεγάλης συναλλαγής και τα πιθανά κέρδη της, εκείνος άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιο νευρικά και κάπως αμήχανα.

«Λοιπόν, αγόρι μου, νομίζω πως με την πολλή δουλειά έχεις καθυστερήσει κάποια άλλα πράγματα εξίσου σημαντικά...» του είπε και έπειτα σέβριξε στον εαυτό του ένα ποτήρι ούισκι.

Ο Νίκολας άφησε στην άκρη τα χαρτιά που είχε μπροστά του και προσπάθησε να καταλάβει τι εννοούσε ο πατέρας του. «Περί τίνος ακριβώς πρόκειται;» ρώτησε τελικά ξύνοντας το πιγούνι του, αφού δεν μπόρεσε να σκεφτεί κάτι.

Ο πατέρας του κάθισε δίπλα του. «Μα για τη Σίλβια σου λέω! Δε νομίζεις πως έχει φτάσει η ώρα να προχωρήσεις; Τις προηγούμενες μέρες, βλέπεις, συζητούσαμε με τον Πολ και καταλήξαμε πως έχετε καθυστερήσει κάπως. Εφόσον τα έχετε βρει μεταξύ σας, δεν υπάρχει λόγος να χρονοτριβείτε! Έχω κλείσει ραντεβού για σήμερα το απόγευμα κιόλας στον οίκο Bulgari, από εκεί όπου διάλεξα κι εγώ με τον παππού σου το δαχτυλίδι αρραβώνων της μητέρας σου, ώστε να επιλέξουμε ένα δαχτυλί-

δι και ένα σετ κοσμημάτων που θα αφήσει εντυπωσιασμένους τους πάντες!»

Ο Νίκολας κούνησε το κεφάλι του. Αφού δεν προχωρούσε ο ίδιος, ο πατέρας του είχε προσφερθεί να παίζει ακόμη κι αυτόν τον ρόλο. Το απόγευμα βρέθηκαν μαζί στη 5η Λεωφόρο, τον διασημότερο και πιο πολυσύχναστο δρόμο του Μανχάταν, και διάλεξαν ανάμεσα στα αστραφτερά και βαρύτιμα κοσμήματα ένα περιδέραιο από σφυρηλάτο χρυσό είκοσι τεσσάρων καρατίων, κατάστικτο με ρουμπίνια και σμαράγδια, στη μέση του οποίου δέσποζε ένα υπέροχο κιτρινοκόκκινο γιγαντιαίο τοπάτσι δεμένο με πράσινα διαμάντια, αλλά και ένα λευκόχρυσο μονόπτερο με ένα κίτρινο διαμάντι είκοσι καρατίων, που γύρω του υπήρχαν μικρά διαφανή διαμαντάκια.

Το περιδέραιο φυλάχτηκε σε κάποιο από τα χρηματοκιβώτια, αλλά το δαχτυλίδι ο Νίκολας το κράτησε πάνω του. Από τη μέρα εκείνη άνοιγε το κουτί του καθημερινά, το έβλεπε και προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του για ένα σωρό πράγματα, για τα οποία ήταν κάτι παραπάνω από σίγουρος πως έκανε λάθος.

Με μια κίνηση γεμάτη σεβασμό, ο παππούς έσπρωξε ελαφρώς το κουτί προς το μέρος του. «Σου ανήκει...» είπε βραχνά. «Σ' το ζητάω σαν χάρη...» επέμεινε. «Πήγαινε στην Ελλάδα και παράδωσέ το στον άνθρωπο που του ανήκει».

Ο Νίκολας ήταν πια εμφανέστατα ταραγμένος, δεν ήξερε τι να απαντήσει και πώς να χειριστεί την κατάσταση. «Μα ακόμη και να το δεχτώ, πού ακριβώς θα πρέπει να πάω και σε ποιον να το παραδώσω;» ρώτησε κάπως αμήχανα.

Ο παππούς έσκισε ένα χαρτάκι από κάποιο σημειωματάριο που βρισκόταν μπροστά του και έγραψε κάτι με την πένα του. «Το όνομά της είναι Αρετή Δρένιου και βρίσκεται σε ένα χωριό στη Βόρεια Ελλάδα. Έχουμε ακριβώς την ίδια ηλικία. Σου τα έχω όλα γραμμένα εδώ», είπε και του έτεινε το χαρτάκι.

«Και πώς γνωρίζεις ότι είναι ακόμη...;» Ο Νίκολας κόμπιασε και άφησε την πρότασή του στη μέση.

«Πώς ξέρω ότι είναι ακόμη ζωντανή στα ογδόντα τρία της;» τον συμπλήρωσε ο παππούς. «Το ξέρω, αγόρι μου, απλώς το ξέρω!»

6

Όχις από το GPS τον επανέφερε στην πραγματικότητα και τον ειδοποίησε πως έπρεπε να ακολουθήσει την έξοδο, η οποία εμφανιζόταν στα εκατό μέτρα μπροστά του και να βγει από την Εγνατία Οδό. Βγαίνοντας από τον αυτοκινητόδρομο, προσπάθησε να προσαρμοστεί γρήγορα στον νέο δρόμο, καθώς τώρα πια έμπαινε σε ένα εμφανώς πιο στενό οδικό δίκτυο.

Για τα επόμενα χιλιόμετρα ανηφόρισε ελαφρώς στους πρόποδες του βουνού και ο δρόμος τον έβγαλε έξω από ένα χωριό. Συνέχισε να ανηφορίζει ενώ οι μυρωδιές από τις συκιές και τις μουριές, οι οποίες φύονταν κατά μήκους του δρόμου σαν πλανόδιοι έμποροι, τρύπωναν κάθε τόσο από το παράθυρο του αυτοκινήτου και προσπαθούσαν να τον δελεάσουν να σταματήσει και να γευτεί τους νόστιμους καρπούς τους.

Περνώντας τα πρώτα σπίτια του οικισμού, η ευγενική φωνή της ηλεκτρονικής συσκευής του τον ειδοποίησε πως μόλις είχε φτάσει στον προορισμό του. Προχώρησε λίγο ακόμη κατά μήκος του κεντρικού δρόμου και έφτασε μέχρι τα καφενεία του χωριού. Έκανε το αυτοκίνητο στην άκρη, το έσβησε και κατέβηκε διστακτικά.

Η ζέστη ήταν ήδη αρκετά αισθητή και τα τζιτζίκια τερέτιζαν ασταμάτητα ανάμεσα στα δέντρα. Ένα μικρό μαλλιαρό σκυλί

περνούσε αργά από την απέναντι μεριά του δρόμου προς άγνωστη κατεύθυνση και μια γάτα, αραγμένη κάτω από τη σκιά ενός δέντρου, κοιμόταν ατάραχη.

Τα δύο αντικριστά καφενεία βρίσκονταν στην κεντρική πλατεία του χωριού. Καθένα από αυτά είχε στην αυλή του και από έναν μεγάλο πλάτανο, οι σκιές των οποίων κάλυπταν τα ξύλινα, επενδυμένα με γυαλιστερή φορμαίικα, τραπεζάκια και τις ψάθινες καρέκλες, ενώ τα κλαδιά τους, που ανέβαιναν πολύ ψηλά, ενώνονταν στις άκρες τους σκεπάζοντας με αυτόν τον τρόπο το μεγαλύτερο μέρος του δρόμου. Στο ένα από τα καφενεία, δύο ζευγάρια ηλικιωμένων αντρών έπαιζαν τάβλι υπό το βλέμμα μερικών ακόμη θαμώνων. Στο άλλο, τέσσερις επίσης ηλικιωμένοι άντρες έπαιζαν χαρτιά χτυπώντας δυνατά στο τραπέζι το κάθε φύλλο τους και φωνάζοντας τον αριθμό ή τη φιγούρα του, ενώ λίγο πιο πέρα άλλος ένας κύριος απολάμβανε τον αχνιστό καφέ του διαβάζοντας εφημερίδα.

Μόλις αντιλήφθηκαν τον ξένο άντρα να πλησιάζει, όλοι ανεξαιρέτως, συμπεριλαμβανομένων των δύο ιδιοκτητών των καφενειών που μόλις είχαν βγει στην αυλή, σταμάτησαν κάθε ασχολία τους και γύρισαν με απόλυτη προσοχή προς το μέρος του. Ο Νίκολας, νιώθοντας ότι είχε συγκεντρώσει όλα τα βλέμματα πάνω του, έκοψε αυθόρμητα το βήμα του και κοίταξε την ομήγυρη σαστισμένος. Έπειτα, και αφού ξεπέρασε κάπως το αρχικό του ξάφνιασμα, πλησίασε ακόμη περισσότερο.

«Καλημέρα... Με συγχωρείτε για την ενόχληση, αλλά θα ήθελα να σας ρωτήσω εάν γνωρίζετε κάποια κυρία που ψάχνω στο χωριό σας...» είπε, κάπως διστακτικά, στα αγγλικά.

Οι υπόλοιποι έμειναν να τον κοιτάζουν με τα φρύδια τους σηκωμένα.

«Εγγλέζος είναι, Κώτσο;» έκανε ένας ηλικιωμένος προς έναν άλλο.

Ο άλλος ανασήκωσε τους ώμους. «Πού να ξέρω εγώ τι ράτσα είναι!» είπε και ξεφύσησε.

«Έτσι άσπρος άσπρος μόνο για Εγγλέζος κάνει!» είπε ένας τρίτος και γέλασαν όλοι.

Ο Νίκολας τους κοιτούσε δίχως να καταλαβαίνει το παραμικρό, και μόνο όταν γέλασαν όλοι μαζί έσκασε κι αυτός ένα χαμόγελο.

«Έλα, κάτσε, βρε παλικάρι, να σε κεράσουμε έναν καφέ...» έκανε ο κύριος που διάβαζε την εφημερίδα και χτύπησε με την παλάμη του χειριού του την καρέκλα δίπλα του.

Ο Νίκολας πλησίασε και κάθισε. «Ευχαριστώ», είπε στα ελληνικά με τη σπαστή προφορά του.

«Ορίστε, το παιδί μιλάει και ελληνικά!» είπε αυτός που τον είχε προσκαλέσει. «Μια χαρά θα συνεννοηθούμε! Εγκλέξ; Τζεορμάν;» έκανε και τον έδειξε με τον δείκτη του χειριού του.

«Είμαι Αμερικανός», είπε ο Νίκολας, και πάλι στα αγγλικά, κουνώντας το κεφάλι του.

«Αμερικάνος! Ορίστε που βρίσκουμε άκρη σιγά σιγά».

«Αλλά ο παππούς μου ήταν από την Ελλάδα».

«Ναι, ναι, θα συνεννοηθούμε, σου λέω, στο τέλος», επέμεινε ο κύριος που δεν καταλάβαινε, όπως και κανένας άλλος στην παρέα, καθόλου αγγλικά. «Πιάσε έναν μερακλίδικο, ρε Γιώργη, για το παλικάρι», είπε προς τον ιδιοκτήτη του καφενεiού.

«Έφτασε!» απάντησε εκείνος και χώθηκε στο βάθος του μαγαζιού του. Έπειτα από λίγο επέστρεψε με έναν δίσκο. Τον ακούμπησε στο τραπέζι και σέρβιρε στον Νίκολας τον ελληνικό αχνιστό καφέ, ένα παγωμένο νεράκι και ένα λουκουμί.

Ο Νίκολας σήκωσε το ποτήρι με το νερό. «Στην υγεία μας», είπε με τα σπαστά ελληνικά του και κατέβασε το περιεχόμενό του σχεδόν μονορούφι.

«Στην υγεία μας!» ανταπέδωσαν όλοι, και από τα δύο καφενεiά.

«Λοιπόν, για πες μας τώρα πώς θα σε βοηθήσουμε, νεαρέ; Τι μπορούμε να κάνουμε για σένα;»

Ο Νίκολας κοίταξε δίχως να καταλαβαίνει. Έπειτα είδε πως

κάτι περίμεναν να ακούσουν από τον ίδιο. «Ψάχνω την κυρία Αρετή Δρένιου», είπε αργά.

«Την Αρετή Δρένιου;» έκανε ένας από τους άντρες που έπαιζαν χαρτιά.

Ο Νίκολας γύρισε και τον έδειξε. «Ακριβώς!» είπε. «Την Αρετή Δρένιου».

«Ε, αυτό κι αν είναι εύκολο!» έκανε ο κύριος δίπλα του σχεδόν ενθουσιασμένος που είχαν καταφέρει να βγάλουν κάποια άκρη. «Ορίστε...» συνέχισε δείχνοντας με το δεξί του χέρι τον κεντρικό δρόμο προς τα πάνω. «Αυτόν εδώ τον δρόμο θα ακολουθήσεις. Ίσια, ευθεία πάνω. Στο τέρμα του χωριού θα το βρεις το σπίτι της Αρετής Δρένιου. Θα το καταλάβεις αμέσως, είναι ολόκληρη βίλα!» κατέληξε και άνοιξε τα χέρια του προσπαθώντας να παραστήσει αυτό που έλεγε. «Βίλα!» τόνισε και πάλι τη λέξη.

«Βίλα;» αναρωτήθηκε ο Νίκολας.

«Ναι, ναι. Είναι η μοναδική βίλα που είχε ποτέ το χωριό μας!»

Ο Νίκολας, αφού ήπιε τον καφέ και έφαγε το λουκούμι του, ευχαρίστησε τους ηλικιωμένους άντρες από τα δύο καφενεία και τους χαιρέτησε. Επιστρέφοντας στο αυτοκίνητό του, ένιωσε πλημμυρισμένος από μια παράξενη ικανοποίηση για τον τρόπο με τον οποίο είχε καταφέρει να συνεννοηθεί με εκείνους τους ανθρώπους, ένα είδος ευχαρίστησης που δεν είχε νιώσει ποτέ του, όσο δύσκολες υποθέσεις και αν κατάφερε να φέρει εις πέρας στο γραφείο του ομίλου.

Ακολούθησε τον δρόμο που του έδειξαν, ο οποίος ανηφόριζε κατά μήκος του χωριού. Σε κάποια σημεία του ήταν τόσο στενός που μετά βίας χωρούσαν όχι δύο αλλά μόνο το δικό του αυτοκίνητο. Συνέχισε να ανεβαίνει, παρόλο που δεν περίμενε να βρει κάποιο συγκεκριμένο σημάδι που θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Όταν όμως, στα αριστερά του δρόμου, συνάντησε κάπου στο βάθος μιας τεράστιας αυλής ένα πελώριο αρχοντικό σπίτι, κατάλαβε αμέσως πως ήταν της Αρετής Δρένιου. Η λέξη «βίλα»,

όπως την είχε αποκαλέσει ο κύριος στο καφενείο, σήμαινε τελικά στα ελληνικά ό,τι ακριβώς και στα αγγλικά.

Άφησε το αυτοκίνητο στην άκρη και κατέβηκε. Πλησίασε τη μεγάλη καγκελόπορτα που οδηγούσε στην αυλή και την άγγιξε απαλά. Τα σίδερά της ήταν σκουριασμένα και κυρτά από τα χρόνια. Η κεντρική αυλή περιτριγυριζόταν από πανύψηλα κυπαρίσσια, αιωνόβια πεύκα και κλαίουσες ιτιές. Τα κλαδιά τους, πυκνά και ακλάδευτα, είχαν μπλεχτεί με τα χρόνια, δίνοντας, θαρρείς, μεταξύ τους μια ατέλειωτη μάχη επικράτησης.

Η πόρτα άνοιξε με ένα μακρόσυρτο τριξίμο και ο Νίκολας βρέθηκε στο εσωτερικό της αυλής να κοιτάζει τη μεγάλη της έκταση με θαυμασμό και περιέργεια. Τα πάντα περιμετρικά του σπιτιού ήταν πράσινα και ανθισμένα: λουλούδια, γλάστρες, ένας μικρός κήπος με λαχανικά, μερικά καρποφόρα δέντρα. Ωστόσο, ένα μεγάλο τμήμα της υπόλοιπης αυλής, η οποία απλωνόταν σε πολύ μεγαλύτερη έκταση απ' ό,τι αρχικά υπολόγισε ο Νίκολας, ήταν παραμελημένη. Μεγάλο μέρος του εδάφους καλυπτόταν από ένα άγονο και ξερό χώμα, τα πέτρινα παρτέρια έμεναν άδεια, τα περισσότερα δέντρα είχαν ξεραθεί πριν από πολύ καιρό και μόνο σε μία άκρη κυριαρχούσε ένα ασθενικό κατακίτρινο από τη ζέστη και την ξηρασία χορτάρι.

Ο Νίκολας προχώρησε από το πλακόστρωτο μονοπάτι που οδηγούσε μέχρι τα πρώτα περιποιημένα δέντρα και λουλούδια. Το σπίτι, αν και οι πολλές δεκαετίες που είχαν περάσει από πάνω του είχαν αφήσει το αποτύπωμά τους στο εξωτερικό του, έστεκε το ίδιο περήφανο όπως την πρώτη μέρα της λειτουργίας του. Τα περισσότερα παραθυρόφυλλα έδειχναν κλειστά και στους επάνω ορόφους της έπαυλης διακρίνονταν έντονα τα σημάδια της εγκατάλειψης. Απ' όλο το σπίτι κατοικούνταν μόνο το κεντρικό τμήμα του ισογείου και κάποια δωμάτια στη δυτική πτέρυγα, τα μοναδικά μέρη του που παρέμεναν βαμμένα και εμφανώς περιποιημένα.

«Με συγχωρείτε...» φώναξε δειλά στην αρχή ο Νίκολας. «Ψά-

χρω για την κυρία Αρετή Δρένιου». Περιμένε για λίγο βουβός. «Με συγχωρείτε!» επανέλαβε πιο δυνατά αυτή τη φορά καθώς δεν είχε πάρει κάποια απάντηση. «Η κυρία Αρετή Δρένιου; Είναι κανείς εδώ;»

Στάθηκε για λίγο κάτω από τον παχύ ίσκιο μιας καρυδιάς και περίμενε. Έπειτα έριξε μια ματιά γύρω του για κάποια ένδειξη ζωής, όμως τίποτα δεν του τράβηξε την προσοχή.

Έτσι, επέστρεψε αργά μέχρι τη σιδερένια πόρτα γυρίζοντας κάθε τόσο το κεφάλι του προς τα πίσω. Βγήκε έξω, αποφασίζοντας να περιπλανηθεί για λίγο στο χωριό και να ξαναγυρίσει έπειτα από λίγη ώρα. Ανηφόρισε με τα πόδια τον δρόμο που έστριβε πίσω από το βουνό. Το σπίτι της Αρετής φαινόταν να είναι το τελευταίο του χωριού, όμως έπειτα από λίγα μέτρα, περνώντας από την πίσω μεριά της πλαγιάς, ανακάλυψε πως υπήρχαν ένα σωρό ακόμη σπίτια, τα οποία από μακριά είχαν μια παράξενη όψη. Μόνο όταν έφτασε στα πρώτα από αυτά κατάλαβε πως ήταν εγκαταλειμμένα!

Κοίταξε με δέος και εμφανή περιέργεια τα πέτρινα ντουβάρια τους που έστεκαν έρμιαια κάτω από τον ήλιο, τον άνεμο και τη βροχή. Εκεί όπου άλλοτε φύτρωναν μοσχοβολιστά λουλούδια, τώρα υπήρχαν μόνο αγριόχορτα και κισσοί, οι οποίοι σκαρφάλωναν μέχρι τα κεραμίδια των ερειπωμένων σπιτιών. Ο παλιός χωμάτινος δρόμος που φαινόταν να διασχίζει το εγκαταλειμμένο πλέον χωριό παρέμενε ακόμη χαραγμένος. Ο Νίκολας αποφάσισε να προχωρήσει κι άλλο προς το εσωτερικό της ακατοίκητης συνοικίας, αν και ο καυτός μεσημεριανός ήλιος δυσχέραινε αρκετά το έργο του και η πλάτη του πονοκμήσου του είχε μουσκέψει από το περπάτημα και τη ζέστη.

Ήταν το άρωμα από τις συστάδες των κυπαρισσιών που δέσποζαν στα ριζά του βουνού το οποίο κατέβαινε με τη ζεστή πνοή του ανέμου. Ήταν η ατμόσφαιρα μιας αλλοτινής εποχής, η οποία παρέμενε διάχυτη και απόφια ανάμεσα σε εκείνα τα παλιά σπίτια. Ήταν ένας κόσμος τελείως διαφορετικός από εκείνον που

μέχρι τότε γνώριζε ο Νίκολας, ο οποίος τον τραβούσε για να τον εξερευνήσει.

Περνώντας μπροστά από ένα σχετικά καλοδιατηρημένο σπίτι, αποφάσισε να μπει στο εσωτερικό του. Παραμέρισε τη φθαρμένη πόρτα που έστεκε ξεχαρβαλωμένη στο ξύλινο κάσωμά της. Όταν τα μάτια του συνήθισαν στη σκοτεινιά, κατευθύνθηκε προς έναν χώρο αρκετά μεγάλο, ο οποίος, απ' ό,τι συμπεράνε ο Νίκολας, ήταν κάποτε το σαλόνι ενός νοικοκυριού. Έπειτα, προσπέρασε τη σκονισμένη κουζίνα και κάπου στο βάθος παρατήρησε μια απότομη πέτρινη σκάλα να οδηγεί στο υπόγειο.

Μια μυρωδιά πρωτόγνωρη, μα τόσο οικεία ταυτόχρονα, του κέντρισε το ενδιαφέρον. Με προσεκτικά βήματα έφτασε μέχρι τη σκάλα, απ' όπου αναδιδόταν εκείνο το άρωμα, και την κατέβηκε. Το σκοτάδι εκεί κάτω ήταν πολύ πυκνό. Ψαχούλεψε στην τσέπη του παντελονιού του και έβγαλε τον ασημένιο αναπτήρα που του είχε δωρίσει η μητέρα του τα προηγούμενα Χριστούγεννα. Τον άναψε και με τη βοήθειά του κατάφερε να δει.

Μάλλον θα ήταν κάποιο είδος εργαστηρίου, σκέφτηκε. Στη μία άκρη υπήρχε ένα τραπέζι με τέσσερις ψάθινες καρέκλες γύρω του. Πάνω στο τραπέζι κατάφερε να ξεχωρίσει μια σειρά από σιδερένιες βελόνες, στο κεφάλι των οποίων ήταν περασμένη χοντρή κλωστή. Από το ταβάνι κρέμονταν δεκάδες παρόμοιες χοντρές κλωστές, ενώ το πάτωμα ήταν γεμάτο από ξερά, κεχριμπαρένια φύλλα. Έκανε να βάλει στη χούφτα του μερικά από αυτά, αλλά στη στιγμή σκόρπισαν σε χιλιάδες κομματάκια. Έφερε το χέρι του μπροστά στο πρόσωπό του και το μύρισε βαθιά. Η μυρωδιά γέμισε τα πνευμόνια του· παρόλο που είχαν περάσει χρόνια ολόκληρα από την επεξεργασία τους, η μυρωδιά ήταν τόσο έντονη λες και είχε γεννηθεί μόλις εκείνη τη στιγμή. Φυσικά, ήταν η μυρωδιά των φύλλων του καπνού!

Στη συνέχεια επισκέφθηκε μερικά ακόμη σπίτια. Στα υπόγειά τους, σε όλα ανεξαιρέτως, συνάντησε το ίδιο ακριβώς δωμάτιο.

Φτάνοντας προς το τέλος του χωριού, είδε και την εκκλησία.

Ήταν εμφανώς το πιο καλοδιατηρημένο κτίριο, το οποίο μάλιστα διέθετε ακόμη τις πόρτες και τα παράθυρά του. Το καμπαναριό της υψωνόταν στο πλάι, φτιαγμένο από πέτρα και σίδερο. *Άνθρωποι έζησαν σε αυτή την εκκλησία τις πιο σημαντικές στιγμές της ζωής τους*, συλλογίστηκε, καθώς παρατηρούσε τη λιτή κατασκευή της. Είχαν παντρευτεί εκεί, είχαν αποχωριστεί τους δικούς τους για πάντα, είχαν μαζευτεί για να γιορτάσουν χαρμόσυνα την Ανάσταση και τα Χριστούγεννα.

Κάθισε σε ένα από τα πέτρινα πεζούλια, έριξε άλλη μια ματιά γύρω του και άναψε ένα τσιγάρο. Τι γύρευε στην άλλη άκρη του κόσμου; Σε ένα χωριό που μέχρι χθες δεν είχε την παραμικρή ιδέα ότι υπήρχε; Ποιος να ήταν ο σκοπός του παππού, ο οποίος τον είχε στείλει σ' αυτό το συγκεκριμένο μέρος, και σε τι θα μπορούσε να τον βοηθήσει σχετικά με τα δικά του προβλήματα και τις σκέψεις που του ταλάνιζαν το μυαλό; Και η Αρετή Δρένιου; Δεν είχε καταφέρει να τη βρει. Αν τελικά δεν έμενε σε εκείνο το σχεδόν εγκαταλειμμένο σπίτι; Στο καφενείο τού είχαν δείξει προς εκείνη τη μεριά του δρόμου και του είχαν πει για τη βίλα, όταν άκουσαν το όνομά της, αλλά ποιος του έλεγε πως η κυρία αυτή δεν είχε πεθάνει πριν από χρόνια και στο άκουσμα του ονόματός της οι χωριανοί απλώς τον είχαν στείλει στο σπίτι όπου κάποτε έμενε;

Κατευθείαν θυμήθηκε τη σιγουριά που είχε λάμψει στα μάτια του παππού, όταν στη συνάντησή τους τον διαβεβαίωσε πως θα έβρισκε ζωντανή αυτή τη γυναίκα. Είχαν περάσει ήδη τρεις μήνες από εκείνη την αναπάντεχη αντάμωσή τους. Οι ματιές και τα λόγια του παππού είχαν χαραχτεί βαθιά στη μνήμη του Νίκολας. Αυτό όμως που τον είχε πραγματικά συγκλονίσει και είχε άφησε σημάδι ανεξίτηλο από τότε στην καρδιά του ήταν το δάκρυ που είχε κυλήσει στο μάγουλο του παππού, όταν τον πήρε στην αγκαλιά του και τον χτύπησε με στοργή και θέρμη στην πλάτη.

Εκείνους τους τρεις μήνες που ακολούθησαν, ο Νίκολας έπρεπε να βρῖσκει συνεχώς και από μία –πιστευτή– νέα δικαιολογία για να ξεφουρνίζει στον ανυπόμονο πατέρα του, προκειμένου

να καθυστερεί όλο και περισσότερο την πρόταση γάμου. Μια απροσδόκητη αδιαθεσία του και μια δύσκολη συμφωνία, η οποία έπρεπε πάση θυσία να κανονιστεί, τον είχαν βοηθήσει ως τότε με μεγάλη επιτυχία να αποφύγει την πρόταση, η οποία όμως –κατά τα λεγόμενα του πατέρα του– δε χωρούσε πια άλλη αναβολή.

Τα περιθώρια είχαν στενέψει επικίνδυνα, και σε μια από τις τελευταίες προειδοποιήσεις του πατέρα του, ο Νίκολας είχε δεχτεί σχεδόν μια απροκάλυπτη απειλή. «Ο Πολ ήταν υπομονετικός μαζί μας όλο αυτό το διάστημα, αλλά πίστεψέ με, δεν είναι και ηλίθιος!» του είχε φωνάξει κατάμουτρα. «Οι δουλειές και οι συμφωνίες στο επίπεδο που παίζουμε ξέρεις πολύ καλά, νεαρέ μου, ότι δεν κλείνονται μόνο στα γραφεία!»

Η επιθυμία του παππού θα λειτουργούσε και ως το τελευταίο του προπύργιο. Το ταξίδι στην Ελλάδα φαινόταν στον Νίκολας η ύστατη σωτηρία του. «Θα λείψω για δυο τρεις μέρες, το πολύ μία εβδομάδα», γνωστοποίησε στον πατέρα του, ο οποίος καθόταν πια σε αναμμένα κάρβουνα. «Το χρωστάω στον εαυτό μου αυτό το ταξίδι στην Ελλάδα. Μόλις επιστρέψω, όλα θα προχωρήσουν κανονικά, όπως τα έχεις σχεδιάσει». Έπειτα από αυτή την ανακοίνωση ο πατέρας του ηρέμησε ελαφρώς, ενώ ο ίδιος ετοίμασε τις βαλίτσες του.

Ψαχούλεψε για λίγο το τσαντάκι του και έβγαλε από μέσα το βελούδινο μπλε κουτάκι, στο οποίο τόσο καιρό ήταν φυλαγμένο το δαχτυλίδι. Από την ημέρα της αγοράς του, ο Νίκολας δεν έπαψε ποτέ να το κουβαλάει πάνω του και να το κοιτάζει κάθε μέρα σκεπτικός. Άνοιξε το κουτάκι και το κίτρινο διαμάντι έλαμψε στις ακτίνες του ήλιου. Ένα αντικείμενο τόσο σπάνιας ομορφιάς έμελλε να σφραγίσει το υπόλοιπο της ζωής του! Γιατί άραγε δεν του είχε δοθεί ποτέ η ευκαιρία να επιλέξει ο ίδιος τον άνθρωπο που θα μοιραζόταν τα μετέπειτα χρόνια του;

Με το κορμί του βαρύ από τις σκέψεις σηκώθηκε και πήρε να κατηφορίζει τον δρόμο της επιστροφής. Κάπου στο βάθος της χρυσοπράσινης πλαγιάς ακούγονταν οι κουδούνες των κατσικιών

που ροβολούσαν ανέμελα κατά τα βράχια, και σε συνδυασμό με τις κραυγές του τσοπάνη τους, οι οποίες υποδείκνυαν πως ζώα και άνθρωπος είχαν τον δικό τους κώδικα επικοινωνίας, έκαναν τον Νικόλας να αισθάνεται ότι είχε ταξιδέψει όχι μόνο σε έναν τόπο τελείως διαφορετικό από τον δικό του, αλλά και σε μια άλλη εποχή, εντελώς πρωτόγνωρη για τον ίδιο. Ένα σύννεφο σκόνης σηκώθηκε από μια ξαφνική ριπή του ανέμου κι έπειτα τα πάντα γύρω του ξανάγιναν σιωπηλά και ήρεμα.

«Η ζωή, βλέπεις,
είναι σαν τα φύλλα του καπνού, παιδί μου.
Γι' αυτά που δε σου μίσησα ποτέ. Στην αρχή είναι μικρά και πράσινα,
γεμάτα ζωντάνια. Έπειτα μεγαλώνουν, ωριμάζουν, παίρνουν το χρώμα
του χρυσού! Και μετά... Μετά ξεραίνονται, θρυμματίζονται, χάνονται
και δε μένει τίποτα παρά μονάχα η μυρωδιά τους!»

Ιούνιος, 2001. Ο Νίκολας ταξιδεύει από την Αμερική με προορισμό
την Καβάλα, έχοντας σκοπό να ανακαλύψει το άγνωστο παρελθόν του
παππού του και ταυτόχρονα το δικό του μέλλον. Τα μοναδικά στοιχεία
που έχει στα χέρια του είναι το όνομα μιας γυναίκας, το χωριό στο οποίο
μένει και ένα κλειστό ξύλινο κουτί, που πρέπει να της παραδώσει.
Το κουτί θα ανοίξει και η «Μέκκα του καπνού» θα φανερώσει
τα μυστικά της...

Καβάλα, 1928. Ανάμεσα στις καπναποθήκες και στους εμπόρους,
στα καπνοχώραφα και στους παραγωγούς, γεννιέται μια παιδική
φιλία που θα εξελιχθεί σε έναν θυελλώδη έρωτα. Αυτός, φτωχό
προσφυγόπουλο από τη Σμύρνη· εκείνη, κόρη πλούσιου καπνέμπορου.
Θα καταφέρει η αγάπη αυτή να ξεπεράσει τα χτυπήματα της μοίρας,
τους πειρασμούς, τις δυσκολίες και τις δολοπλοκίες; Θα καταφέρει
να σταθεί μέχρι το τέλος;

*Από την Ελλάδα των μεγάλων κοινωνικών αντιθέσεων και την
Αγγλία του μεσοπολέμου έως την Αμερική της καπνοβιομηχανίας
και του εύκολου κέρδους, ξετυλίγεται με θαυμαστό τρόπο
μια ιστορία αγάπης γεμάτη εικόνες, αρώματα και νοσταλγία.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0507-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13875

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η